

SUFOI's DEBAT-BØGER 1

UFO

OG

VIDENSKABEN

S U F O I
SKANDINAVISK UFO INFORMATION
S U F O I

STRUBES FORLAG

UFO

OG
VIDENSKABEN

SUFOI's DEBAT-BØGER 1

UFO

OG

VIDENSKABEN

S U F O I
SKANDINAVISK UFO INFORMATION
S U F O I

STRUBES FORLAG

UFO og VIDENSKABEN
er oversat efter Science and the UFOs
af Bodil Kromann og bearbejdet af Erling Jensen
© Copyright 1973
SKANDINAVISK UFO INFORMATION, SUFOI
I kommission: STRUBES FORLAG
ISBN 87 7508 143 1
Special-Trykkeriet, Viborg

Denne e-udgave af UFO og videnskaben, er scannet fra den danske udgave og sat op på ny i tilnærmelses samme format, da en faksimileudgave af bogen med dens over 130 sider ville generere en meget stor fil.

I denne e-bog er teksten kun redigeret de steder, hvor der havde indsneget sig trykfejl.

Indholdet fra den oprindelige bog afspejler den tids ufo-forskning og holdning til ufoerne eller, som man dengang også betegnede dem, ”de flyvende tallerkner”.

Tak til KEN STEINMETZ, N.A.A. fordi han gjorde det muligt at udgive UFO og VIDENSKABEN for et skandinavisk publikum.
SKANDINAVISK UFO INFORMATION
SUFOI
Erling Jensen

"UFO OG VIDENSKABEN"

Den fulde ordlyd af en tilbundsgående diskussion om UFO-fænomenet mellem seks fremragende videnskabsmænd, alle anerkendte autoriteter hver på sit felt. Dette specielle møde fandt sted den 22. august 1969 i forbindelse med den Tredje Landsdækkende Amatørastronomkongres.

Deltagere:

Dr. James A. Harder

Dr. J. Allen Hynek

Dr. James E. McDonald

Dr. David R. Saunders

Dr. R. Leo Sprinkle

Ordstyrer: Jim Peterson, KBTR Newsradio

Fra den 20. til den 23. august 1969 University of Denver
Denver, Colorado.

Udgivet som et tillæg til FORHANDLINGSPROTOKOLLEN fra
den Tredje Landsdækkende Amatørastronomkongres.

Copyright 1970 by the National Amateur Astronomers, Inc. Copyright for Denmark, Skandinavisk UFO Information, SUFOI.

Større uddrag eller sammendrag heraf kræver skriftlig tilladelse fra de implicerede talere. Kildeangivelse kræves for alle citater.

Bestyrelsesmedlemmerne fra National Amateur Astronomers takker oprigtigt deltagerne i dette panel for at have muliggjort den første virkeligt videnskabelige diskussion om UFO-er siden kongreshøringerne i 1968 (under Condonkommissionens projekt UFO undersøgelse) og den, der fulgte lige efter udgivelsen af »Condonrapporten« i januar 1969.

Indledning

National Amateur Astronomers (NAA) er en selvejende institution med det formål at fremme den astronomiske forskning på amatør-basis. Hovedformålet er at fremlægge alt, der kan tænkes at udgøre ”nye fremskridt indenfor astronomien” for interesserede amatører over hele USA hvert femte år. Der er blevet afholdt kongresser i 1959, 1964 og 1969.

Hver kongres har frembragt nye metoder, ny teknik eller nyt apparatur, og nye ideer er dukket op, der har forbedret en eller flere af de mange måder amatører astronomerne kan varetage deres interesser for astronomien på. Måske ville det være mere passende at betegne dem ”ikke-professionelle” astronomer, for de har overtaget det kedsommelige, undertiden hundekolde arbejde med egentlig observering og fotografering af nattehimmelen. Der er kun nogle få professionelle astronomer, der kan kaldes ”observatører”.

Astronomien er den ældste af naturvidenskaberne, men den fornyer sig stadig og bevarer sin store spænding, efterhånden som rumalderen skrider frem. Ny teknologi og nye opdagelser udvikles også i de mange beslægtede videnskaber, og de sætter astronomerne i stand til at trænge endnu dybere ned i mysterierne på jorden, dens nære omgivelser, forbi Månen og planeterne og langt ind i det interstellare rums mørke dybder.

Når vi erkender, at der stadig vil være nok så meget at lære, efterhånden som vore sanser udvikles, ikke alene ved brug af maskiner og apparater, men også ved en stadig bevidsthed om jeget og omgivelserne, må man se det i den sammenhæng når NAA bad disse seks velkvalificerede videnskabsmænd fra forskellige discipliner åbent diskutere, deres holdning til det omstridte UFO-erne. Efter længe at have været domineret af ”tusser”, sensationslystne og profitmagere og besynderligt behandlet af USA's flyvevåben mente vi, det ville være af interesse og værdi for alle at vide, hvad de havde at sige om det, der foregår, og hvad de mente videnskaben eventuelt burde foretage sig med problemet i fremtiden.

De vil finde deres udtalelser højst interessante. Der blev ikke gjort forsøg på at overbevise nogen om UFOernes realitet, og det var heller ikke meningen. Men for dem, som lyttede, blev det mu-

ligt på første hånd at høre højt ansete forskere udtale, hvorfor de var så stærkt interesserede i sagen, og de beviste deres store interesse ved at deltage --- uden forventning om financieret gevinst.

Over 90% af de registrerede kongresdeltagere var til stede ved mødet, skønt de kunne vælge at gå til et "stjerneselskab". (UFO-symposiet var "uden for programmet" og kostede ekstra entre). De vil se, efterhånden som De læser dette hæfte, at nogle amatør-astronomer virkelig ser noget på himlen, de ikke kan forklare. Men De vil også se, at de som så mange andre ikke har været ivrige efter at rapportere "noget, de ikke vidste, hvad var" til "nogen de ikke vidste, hvem var"!

Talerne

Dr. James A. Harder

Født: Fullerton, Californien.

Universitetsgrad fra Californiens teknologiske institut 1948;

Dr. phil. (væskemekanik) 1957.

Professor, cand.polit., University of California, Berkeley fra 1969 til d.d.

Lektor, cand.polit., Berkeley 1962-1969.

Amanuensis, hydraulik, 1957-1962

Fastansat ingeniør, 1952-57.

Konstruktionsingeniør ved USA's landbrugsministerium 1948-1950.

USA's flåde 1944-45.

Videnskabelige selskaber:

Fellow of the American Association for the Advancement of Science, Society of Civil Engineering.

Speciale: Ingeniørvirksomhed.

Interesseområder:

Hydrauliske systemanalyser; overfladevandshydrologi; analog simulation. Forskningsleder hos Aerial Phenomena Research organisation (APRO)

Særlig interesse inden for UFO-fænomenet:

Mulige fremtidsmetoder; magnetiske unormaliteter; polarisering af lys, der omgiver objekter, eller objekter der kun er synlige med polaroidbriller. Også interesseret i den lidet kendte, men undertiden observerede "Rotations-effekt" på ikke-magnetisk materiale.

Kontakt: Dr. James A. Harder
University of California
College of Engineering
Dept. of Civil Engineering
Div. of Hydraulic and Sanitary Engr.
Berkeley, California 94720.

Dr. J. Allen Hynek

Født: Chicago, Illinois.

Universitetsgrad fra University of Chicago 1931; Dr. phil. (astrofysik) 1935.

Professor i astronomi, formand for fakultetet og leder af Dearborn observatoriet, Northwestern University fra 1960 til d.d.

Chef for afdelingen for studiet af den Øvre atmosfære samt satellitsporing. Lektor ved Smithsonian Astrophysical Observatory, 1956-1960.

Professor i astronomi, 1950-56, Ohio State University.

Lektor i fysik og astronomi, Ohio State University, 1935-41; amanuensis 1941-45; lektor 1946-50.

Assistent, Yerkes Observatory, University of Chicago 1934.

Astronom, Perkins Observatory, Ohio State, 1935-56. Assisterende dekan ved Graduate School 1950-53.

Tilsynsførende med tekniske rapporter, tilknyttet det fysiske laboratorium, John Hopkins University 1942-46.

Gæsteforelæser, Harvard University, 1956-60.

Civilansat ved USA's flåde 1944.

Videnskabelige selskaber:

American Association for the Advancement of Science (AAAS),
Astronomy Society (sekretær).

Speciale:

Astrofysik.

Interesseområder:

Stjernespektroskopi; stjerner af F-typen; stjernefunklen.

Særlige interesser inden for UFO-fænomenet:

Tjente i omkring 21 år som videnskabelig rådgiver for USA's flyvevåben vedrørende uidentificerede, flyvende objekter; Det daværende Project Blue Book. (Som blev opløst af USAF den 17. december 1969). Hovedinteresse i UFOer klart orienteret i retning af astronomien, men interessen dækker nu alle aspekter angående UFOerne.

Kontakt: Dr. J. Allen Hynek

Director, Department of Astronomy Lindheimer
Astronomical Research Center Northwestern
University
Evanston, Illinois 60201.

Dr. James E. McDonald

Født: Duluth, Minnesota.

Universitetsgrad fra University of Omaha 1942 (kemi).

Massachusetts Institute of Technology 1945 (meteorologi) .

Dr. phil. (fysik) Iowa State University 1951. Professor ved det meteorologiske fakultet og senior fysiker, Institute of Atmospheric, University of Arizona 1958 til d.d.

Meddirektør ved Institute of Atmospheric Physics, University of Arizona 1954-57.

Professor ved fysikfakultetet, University of Arizona 1956-57.

Lektor ved fysikfakultetet, University of Arizona 1954-56.

Forskede ved Cloud Physics project, University of Chicago 1953-54.

Amanuensis ved fysikfakultetet, Iowa State University 1950-53.

Lektor ved fysikfakultetet, Iowa State University 1946-49.

USA's flåde 1942-45. Flådens efterretningstjeneste og aerologi.

Andre aktiviteter:

Medlem af et panel, der beskæftiger sig med vejr- og klimaændringer, National Academy of Sciences fra 1965 til d.d.

Medlem af ESSA-Navy Project Stormfury Advisory panelet fra 1966 til d.d.

Medlem af American Meteorological Society Commission on Publications fra 1966 til d.d.

Medlem af rådgivningspanel for vejrændring, National Science Foundation fra 1967 til d.d.

Videnskabelige selskaber:

American Association for the Advancement of Science (AAAS) .

American Meteorological Society

Sigma Xi.

American Geophysical Union

Royal Meteorological Society

American Association of University Professors

Interesseområder:

Atmosfærisk fysik, sky- og nedbørsfysik, meteorologisk optik, atmosfærisk elektricitet, vejrændringer, uidentificerede luftfænomener.

Særlige interesser inden for UFO-fænomenet

Særligt veldokumenterede tilfælde med luftfartøjer, hvorfra man kan indhente data fra visuelle jord- og luftobservationer med jord- og lufradarbekræftelse.

Dr. James E. McDonald er siden kongressen død 51 år gammel.

Dr. Frank B. Salisbury

Født: Provo, Utah.

Universitetsgrad fra University of Utah 1951 Cand. mag. Utah 1952. Dr. phil. California Institute of Technology 1955.

Professor og leder af fakultetet for plantevidenskab, Utah State University fra 1966 til d.d.

Professor ved Colorado State University fra 1961-66.

Amanuensis i Botanik, Colorado State University fra 1955-61.

Amanuensis i Botanik, Pomona College, 1954-55.

Hærens flyvevåben 1945.

Videnskabelige selskaber:

American Association for the Advancement of Science (AAAS)

Society of Plant Physiology.

Ecological Society.

Astronautical Society.

Speciale: Plantefysiologi.

Interesseområder:

Blomstringsfysiologi; rumbiologi; fysiologisk økologi. Rådgiver i biologi: The Aerial Phenomena Research Organization. (APRO)

Særlige interesser inden for UFO-fænomenet:

Som eksobiolog (forsker af ikke-jordisk biologi) er hans interesse i UFO-fænomenet først og fremmest rettet mod mulighederne for liv på andre planeter i solsystemet og andetsteds i universet.

Ethvert fartøj indeholdende eller behersket af mulige ikke-jordiske livsformer af enhver type ville være af største interesse, men hele hans engagement i dette emnes udforskning er ikke begrænset til denne facet.

Kontakt: Dr. Frank B. Salisbury, Head Plant Science Department Utah State University Logan, Utah 84321.

Dr. David R. Saunders

Født: Philadelphia, Pa.

Universitetsgrad fra Harvard College (kemi og fysik) 1943.

Et års uddannelse i organisk kemi.

Dr. phil. fra University of Illinois (psykologi) 1950.

Professor i psykologi, University of Colorado fra 1965 til d.d. og viceforskningsleder, Student life Center 1965-68.

Privat praksis, rådgiver ved Personlighedsanalyser, Princeton, New Jersey (grundlæggende anvendelse af EDB ved analysering af psykologiske data) 1961-65.

Tilknyttet forskningen i Educational Testing Service

(ETS) og leder af personlighedsanalyse-gruppen fra 1951-60.

Tilknyttet forskningen i psykologi, University of Illinois 1951.

Graduate School, University of Illinois (psykologi) 1947-50.

Graduate School, University of Illinois (kemi) 1947.

Kemiker ved Statistical Quality Control, Oak Ridge, Manhattan Project 1945-46.

Civil junior kemiker, forskningsafdelingen i General Aniline and Film Corporation (ANSCO) 1943-45.

Tidligere medlem af »Condon-kommissionen«, også kendt som »Project UFO« og konkluderet som: »Videnskabeligt studium af uidentificerede flyvende objekter«. (Se referencenote 4).

Begyndte i september 1966 som forsker for »Condon-kommissionen«, først med en ansættelsestid på 20%, senere med heltidsansættelse i sommeren 1967. Udnævnt til vice-chefforsker i foråret 1967. Deltagelsen i projektet endte brat i februar 1968. Udgav sammen med R. Roger Harkins sin version af »Condon-kommissionens« interne historie. (UFO's? YES!). Se referencenote 12.

Særlige interesser inden for UFO-fænomenet:

EDB-orienteret forskning baseret på alle tilgængelige optegnelser og dokumentation af observationer både fra før og nu, for at indhente forskellige former for oplysninger. Hovedinteressen er EDB-behandlet materiale vedrørende geografiske positioner, almindeligvis kaldet "teorien om de lige linjer".

Kontakt: Dr. David R. Saunders Professor, Dept. of Psychology University of Colorado Boulder, Colorado 80302.

Dr. R. Leo Sprinkle.

Født: Rocky Ford, Colorado.

Universitetegrad fra University of Colorado (psykologi, sociologi) 1952.

M.P.S. ved University of Colorado 1956.

Dr. phil. fra University of Missouri (rådgivning og ledelse) 1961.

Rådgiver og lektor i psykologi ved University of Wyoming fra 1967 til d.d.

Rådgiver og amanuensis i psykologi ved University of Wyoming fra 1965-67.

Lektor i ledelsesuddannelse ved University of Wyoming 1964-65.

Leder for rådgivningskontoret og amanuensis i psykologi ved University of Wyoming fra 1963-64.

Assisterende leder for rådgivningskontoret ved University of North Dakota fra 1962-63.

Amanuensis i psykologi ved University of North Dakota fra 1961-64.

Videnskabelige selskaber:

American Association for the Advancement of Science (AAAS) (livsvarigt medlem).

American Association of University Professors.

American Personnel and Guidance Association (livsvarigt medlem).

American Psychological Association

American Society of Clinical Hypnosis

American Society of Psychical Research Parapsychological Association (korresponderende medlem).

North Dakota Psychological Association (medlem 1962)

Psi Chi

Wyoming Personnel and Guidance Association

Wyoming Psychological Association

Speciale: Psykologi og rådgivning.

Interesseområder:

Rådgivning og hypnose; parapsykologi; psykologiske aspekter inden for UFO-forskningen.

Rådgiver i psykologi: The Aerial Phenomena Research Organization. (APRO)

Specielle interesser inden for UFO-fænomenet:

Brug af hypnose i UFO-forskningen til at uddrage oplysninger fra vidner, der hævder at have været virkeligt eller psykisk impliceret.

ret i en UFO-hændelse. Desuden de hypnotiske og psykiske sidefænomener ved undersøgelsen af UFO-rapporterne.

Kontakt: Dr. R. Leo Sprinkle

The University of Wyoming

Division of Counseling and Testing, Box 3708,

University Station Laramie, Wyoming 82070.

UFO OG VIDENSKABEN

PETERSON:

Godaften mine damer og herrer og velkommen til seminaret i The National Amateur Astronomers, Inc. Vi håber, det vil blive et meningsfuldt møde for Dem, og at De vil huske det længe. Vi har her samlet seks meget prominente videnskabsmænd fra hele landet for at behandle et problem, der er blevet diskuteret af mange, mange mennesker. Det er fejtet af bordet af nogle og overvejet meget grundigt af mange andre, deriblandt medlemmerne af det panel, der sidder her.

Mit navn er Jim Peterson, og jeg er ordstyrer for panelet i aften. Vore gæster er fra venstre, dr. David R. Saunders, professor i psykologi ved University of Colorado i Boulder, Colorado. Dr. Saunders er tidligere forsker for Colorados UFO-projekt, og De vil se, at han er stærkt uenig i projektets konklusioner på nogle områder. Hans hovedinteresse er baseret på en lang række psykologiske aspekter i UFO-emnet og på en gren af UFO-forskningen, der kaldes ORTHOTENI, som vi vil diskutere senere på aftenen.

Den næste i rækken er dr. Frank B. Salisbury. Han er leder af fakultetet for plantevidenskab ved Utah State University i Logan, Utah. Dr. Salisbury er specielt interesseret i eksobiologi eller rumbiologi, men hans interesse i UFO-emnet dækker mange flere aspekter inden for dette studieområde. Dr. Salisbury efterlyser også en meget alvorlig, videnskabelig undersøgelse, bakket op af hele den videnskabelige verden.

Derefter sidder lige til venstre for mig dr. James E. McDonald, som er seniorfysiker ved Institute of Atmospheric Physics, University of Arizona, Tucson, Arizona. Dr. McDonalds forskning i UFO-fænomenet i de sidste par år har overbevist ham om nødvendigheden af positiv og øjeblikkelig handling fra forskere på alle felter for at løse UFO-problemet.

På min højre side, Dr. J. Allen Hynek. Dr. Hynek er leder af Lindheimer Astronomical Research Center ved Northwestern University i Evanston, Illinois. Som astronom har dr. Hynek i mange år tjent som videnskabelig rådgiver for USA's flyvevåben angående uidentificerede, flyvende objekter.

På hans højre side, dr. R. Leo Sprinkle. Han er rådgiver og lektor i psykologi ved University of Wyoming i Laramie. Dr. Sprinkle udforsker de psykologiske kendetegn ved personer, som hævder at have haft psykiske oplevelser i forbindelse med uidentificerede, flyvende objekter. Ved brug af hypnoseteknik har dr. Sprinkle studeret disse områder og afdækket meget materiale af interesse for psykologer og andre forskere på dette felt.

Ved bordenden dr. James A. Harder, professor, cand. polit ved University of California, Berkeley, California. Dr. Harders største interesse ligger i de fremdriftsmetoder, der anvendes af eventuelle ujordiske rumfartøjer.

De vil også lægge mærke til, at det er første gang, et sådant panel af fremragende videnskabsmænd er blevet sammenkaldt noget sted, undtagen for at vidne over for kongressen om UFO-emnet; så De, der i aften er tilhørere, har dannet grundlag for noget, der faktisk er sket for første gang i videnskabens historie, ved at samle disse forskere her.

Jeg tror, mine herrer, at det vigtigste spørgsmål, når man går helt til bunds i sagen, måske er selve det at give sig i lag med UFO-problemet. Eksisterer de? Eksisterer de ikke? Vi vil starte fra højre og spørge dr. David Saunders, om De vil afsløre Deres følelser over for begrebet de uidentificerede, flyvende objekter.

SAUNDERS:

Tak hr. formand, mine damer og herrer. Jeg har prøvet at ordne mine tanker, for at præsentere dem for Dem her i aften, og jeg har i det mindste fundet en titel til dem: "Hvad er UFO-problemet?" Mange mennesker har sagt, at det er mange ting, og sandsynligvis er det også de fleste af dem. Jeg ved ikke, om der er nogen specifik måde at definere dette problem på, nogen specifik måde at undersøge det på, eller for den sags skyld nogle specifikke konklusioner, som vi blot kunne begynde at uddrage fra det bevismateriale, der er for hånden. Men der findes måder at gribe problemet an på, og måske kan vi, ved kort at diskutere nogle af disse måder, og hvad der er kommet ud af dem, begynde at få en ide om dette problems dimensioner, samt hvilket arbejde, der må lægges i det. Arbejdet, som lægges i det får højst sandsynligt en hel del at gøre med, hvad der kommer ud af det.

Så lad mig derfor begynde med at pege på den indlysende selvfølghed, at vi ved videnskabeligt arbejde gør fremskridt på den måde, at vi stiller gode spørgsmål. Hvad er et godt spørgsmål? Et godt spørgsmål er et spørgsmål, der af en eller anden grund giver et positivt svar i stedet for blot at gøre gåden større. Hvis vi har stillet det rette spørgsmål, fører det os et eller andet sted hen. Det giver os en følelse af at have lært noget. Det giver et grundlag, hvorpå man kan stille endnu mere gennemtrængende spørgsmål.

En anden måde at udtrykke den samme ide på, er at sige, at vi, når vi ser på oplysningerne, ser efter meningsfulde regelmæssigheder i disse data. Vi ser efter noget, der synes at danne grundlag, så vi efter det, der er sket i en række omstændigheder, kunne forudsige, hvad der måske vil finde sted i en anden række omstændigheder. Hvis vi så er tilstrækkeligt skarpsindige eller heldige, eller hvad man nu skal kalde det, til at bemærke en passende regelmæssighed i materialet, vil vi derefter være i stand til at skaffe noget, vi kunne kalde en sammenhængende forklaring for det, og med sammenhængende (det er det ord, jeg gerne vil understrege her) mener jeg en forklaring, der vil kæde det tilfredsstillende sammen med andre ting, vi tror at vide, og gøre det til en del af en større kundskabsopbygning, som vi alle stræber imod.

Derfor tror jeg ikke, vi i arbejdet med UFOerne behøver at anvende specielle, nye principper. Selv inden for dette område er vi interesseret i at stille gode spørgsmål, der vil give frugtbare svar. I at finde regelmæssigheder i oplysningerne, der kunne sætte os i stand til at komme med tillidsvækkende udtalelser om, hvad der har forbindelse med hvad, hvad der vil ske efter hvad, og hvad der vil finde sted videre frem.

Med disse mål i tankerne, hvor skulle vi da begynde? Jeg vil hævde, der må være fire slags oplysninger eller data, der er tilgængelige for os på dette område. De første og mest åbenbare er dem, vi kunne kalde *objektive data*. Jeg mener dem, der er helt åbenbare oplysninger, som De og jeg og alle andre kan være enige om virkeligt er, hvad de giver sig ud for. vi kan uafhængigt af hinanden efterkontrollere materialet i en given situation.

Objektive data ville f.eks. være til stede ved en observation, hvor der var flere vidner til den samme række begivenheder, og

hvor de forskellige vidner *uafhængigt af hinanden* kunne præsentere den samme historie om, hvad der faktisk hændte.

Men der er jo også *subjektive data*, og en hel del af de diskussioner vi har, vedrører spørgsmålet, om en given oplysning er objektiv eller subjektiv. Subjektive oplysninger forefindes, når der kun er en person, som er i stand til at give oplysningerne, --- når der ikke er nogen reel chance for, at nogen anden kan være kommet til stede, bekræfte dem og gøre dem til noget objektivt.

Meget af det, vi har at gøre med på UFO-området er uheldigvis subjektive data. Derfor må vi være rede til at behandle dem. vi må prøve at finde regelmæssigheder i dem, trods det vi ved, de er noget inferiøre. Men det kan f.eks. være, at vi, når vi skal fastslå UFO-problemets *realitet*, i høj grad må støtte os til de objektive oplysninger. Jeg føler, det må være sådan, og at vi desuden kunne opnå dette ved kun at studere et relativt lille antal af forholdsvist veldokumenterede tilfælde. Hvis vi kunne gennemføre dette, kunne vi måske senere se på de subjektive data, der er beslægtet med disse tilfælde eller endog med andre tilfælde. I det mindste er de subjektive oplysninger en kilde til ideer.

Så findes der en tredje slags data, og dem er forskeren ikke vant til at beskæftige sig med. Jeg kalder dem *pseudo-oplysninger*. De kan forklæde sig enten som objektive eller subjektive oplysninger, men er i virkeligheden hverken det ene eller det andet; de har lighed med oplysninger, fordi en form for intelligens har skabt dem og har præsenteret dem for os til undersøgelse, hvad enten vi er klar over det eller ikke. De bliver en del af det, vi må tage os af, simpelthen på grund af vor manglende evne til, i det mindste i starten, at erkende at de er forskellige fra de andre oplysninger.

Der er flere måder, pseudo-oplysningerne kan opstå på. En måde, som Jim Lorenzen fra Aerial Phenomena Research organization² har nævnt, er, at der kan være personer, som faktisk ved mere om dette problem, end vi gør, og som er interesseret i på en måde at forvirre spørgsmålet, og som derfor har en motivation til at fremstille UFO-rapporter, der har den virkning at forvirre undersøgelserne. Eller måske er det sådan, og den hypotese må virkelig tages i betragtning, at der bag alt dette findes en anden intelligens, måske endog venligsindet, og at denne intelligens kan have en motivering til at forvirre spørgsmålet hvad os angår ved at frembringe det, som jeg kalder pseudo-oplysninger. Jeg nævner

dette alene af den grund, at jeg ikke tror, vi kan tillade os at overse det. Hvis vi prøver på det, narrer vi måske os selv. På den anden side, tager vi muligheden i betragtning, opdager vi måske, at vi har spildt tiden.

Den fjerde slags data er noget vi kender, og som kunne kaldes naturlig *støj*. I ethvert rapporteringssystem, der hviler på menneskelige observatører eller endog på automatiske observationer, må der givetvis findes noget materiale, der ifølge sin natur simpelthen ikke er til at få tilpasset noget andet. Der er en masse af dette på UFO-området, og vi bliver nødt til at tage os af det; måske kan man benytte flere forskellige studiemetoder.

En metode, vi er fortrolig med, er case-study-metoden. Det er en metode, der er særlig kendt af psykologer, men den kan meget hurtigt overføres til UFO-sammenhæng. Man får fat på en sag, der interesserer en, man følger den op, piller den fra hinanden, sætter den sammen igen og prøver at analysere den fra ethvert muligt synspunkt. Det bliver måske næsten en besættelse for en, og efter et stykke tid kommer man enten til den konklusion, at man har fundet en fatal fejl i den, en der ødelægger dens beviskraftige værdi, i det mindste hvad angår konstateringen af et fænomens realitet, eller man kommer til den konklusion, at dette er en god, stærk UFO-sag.

Mange mennesker har udført sagsstudier. Jeg er sikker på, at alle medlemmerne i dette panel har visse sager, som er deres favoritter, fordi de har undersøgt dem personligt og i dybden. Jeg har mine favoritter, I har jeres.

Sagsstudier fremhæver den individuelle sag, og dette er vigtigt, fordi vi på dette stadium ikke har nogen metode, der afslører, hvordan to sager hænger sammen, og derfor hvorledes de skulle klassificeres, eller hvordan en gruppe sager kunne betragtes som en enhed. Men der er andre veje at nærme sig sagen på, som vi kunne slå sammen under overskriften statistisk analyse, en metode, hvor der kunne gøres forsøg på at studere mange sager ad gangen. Man kunne gøre forsøg på at sortere et stort antal rapporter, der kunne gå ind under samme kriterium i grupper eller klynger, så de altså har så nogenlunde lighed med hinanden indenfor samme gruppe, og samtidig er forholdsvis ulig dem i de andre grupper. Der er mennesker, der har studeret UFO-materiale ud fra dette synspunkt. Jeg mener, Jacques Vallee sandsynligvis har udrettet mest på dette område; han har foreslået et klassifi-

kationssystem, som hovedsageligt hviler på observationens nærhed og som følge heraf på det antal detaljer, som vidnerne kan forventes at kunne berette om hændelsen.

Jeg antager, at det indtil nu har været disse to metoder, der har været mest anvendt. Der har været talt om instrumentering, men instrumentering er afhængig af et eller andet fysisk fænomen, der kan måles pålideligt, og så vidt jeg ved har ingen endnu fremlagt en befæstet hypotese, der viser, at denne eller hin særlige fysiske kvantitet er til at måle ved hjælp af en form for samordnet instrumentering-bestræbelse. Dette ville blive et meget kostbart program at udføre, men det ville være rart, hvis det kunne gøres. Så er der eksperimentbegrebet, som går endnu videre. Men på UFO-området er vi så afgjort langt fra at være rede til at udføre eksperimenter. Ved eksperimenter mener jeg påvirkning af omgivelserne, så det forårsager en bestemt observation. Dette siges af nogle at være hjertet i den videnskabelige metode. Hvis vi altså endnu ikke er i stand til at studere UFOer med eksperimenter ud fra denne definition, er vi måske endnu slet ikke rede til at studere dem videnskabeligt. Men det vil jeg sætte spørgsmålstegn ved. Jeg tror disse ting, jeg har talt om, er naturlige forløbere for den videnskabelige studiemetode.

PETERSON:

Dr. Saunders, jeg tror, vi vil lade det blive ved den bemærkning som indledning, for vi har en masse at gennemgå, så vi vil gå videre til dr. Salisbury.

Dr. Salisbury, hvordan er Deres følelser med hensyn til UFOer?

SALISBURY:

Ja, jeg blev interesseret i emnet ved rent hobbymæssigt at beskæftige mig med spørgsmålet om liv på Mars. For år tilbage var dette på visse måder mere interessant end nu, fordi vi ikke vidste så meget, og vi kunne ikke så let modsiges. Jeg er noget af en optimist. Må jeg fortælle Dem en lille historie, som min far fortalte mig, for at live lidt op på sagerne.

Der var en mand, som havde to sønner, en optimist og en pessimist; og disse to drenges stærke personlighedstræk gjorde indtryk på ham. Så en julemorgen ville han stille dem på prøve, og i pessimistens strømpe lagde han et guldur og i optimistens strømpe lagde han en hestepære.

Næste morgen sagde pessimisten, "Jeg har fået et usselt, gammelt messingur, der vil smitte af på mit håndled og gå i stå om en uge eller to." Optimisten så ned i sin strømpe og sagde, "Jeg har fået en hest; den er løbet væk, men den kommer nok tilbage."

Jeg mener, vi stadig har et udmærket bevismateriale for liv på Mars. Vi har i godt og vel et århundrede iagttaget områderne, der skifter farver med årstiderne, og dette farveskift forekommer mig virkeligt betydningsfuldt. Det var morsomt gennem lange tider at tale om muligheden for intelligent liv på Mars, og vi kan stadig tale om det, men nu er det langt vanskeligere. Disse sidste billeder (Mariner VI og VII) ville have vist os om der var et rigtigt teknisk værk, som f.eks. nettet af kanaler, man har talt om i så mange år. Vi ser tegn på disse, vi ved stadig ikke, hvad det er, men jeg kan ikke blive helt så begejstret som tidligere, før vi fik disse fine informationer.

Ikke desto mindre mener jeg, det må stå klart for enhver, at mulighederne for liv i universet uden for jorden er umådeligt store, simpelthen fordi der er så meget univers. Vi ved, at der findes et særdeles stort antal sole, og vi udleder deraf, at der derfor må være mange, mange planeter. En del af disse vil sikkert bære liv, og det kan meget vel være mere avanceret end vor form for liv.

Altså er spørgsmålet: "Er der noget bevis for at ikkejordisk liv har kontaktet os?" Svaret er: "Der findes hele denne informationsmasse vedrørende UFOerne, som man kan vurdere for at prøve at finde et svar på dette spørgsmål." Det er en vanskelig ting at vurdere, og det ville være rart, om man kunne udføre nogle eksperimenter. Jeg arbejder undertiden med burrens blomstring, og hvis eksperimentet ikke fortæller os, hvad vi ønsker det skal, finder vi på en ny måde at udføre det. vi forandrer nogle af faktorerne og begynder forfra igen, men det kan man ikke gøre ved denne UFO-opgave. Observationen har fundet sted, historien er hjemme. Man kan stille flere spørgsmål, men det er alt. Man kan ikke foretage sig de ting, man er blevet uddannet til som eksperimentalforsker. Astronomer har aldrig kunne udrette meget heller i denne ret-

ning, så vi kan lære en del af dem ved deres måde at gribe tingene an på.

Det vigtigste vi kan gøre er, som dr. Saunders har sagt, at opstille hypoteser og vurdere dem. Vi kan se, om oplysningerne passer på hypoteserne eller ej, og det er i hvert fald nok til at holde os beskæftiget et stykke tid endnu.

Kunne der findes ikke-jordiske maskiner? Det er den spændende hypotese lige nu. Men hvorfor kontakter de os ikke? Her dukker et spørgsmål op. Hvis der findes ikke-jordiske fartøjer, hvorfor er de så ikke landet på græsplænen foran Det hvide Hus og har sagt, "Før mig til Deres leder?"

Svaret er øjensynligt, at de kan have deres grunde til ikke at ønske at kontakte os. Således ender man uden noget resultat.

Der er en anden hypotese, som jeg mener er et glimrende eksempel på, hvor resultatløst det hele ofte falder ud. Er UFO-observationer svindel eller løgne? Det er helt klart, at nogle af dem er. Dette bringer os til kontaktberetningerne, hvor personer fortæller os, at de ude i ørkenen er blevet mødt af Firkon og hans kammerater fra Saturn, Mars og Venus. Mr. Adamski blev taget op i rumskibet for at se den anden side af Månen o.s.v. Han fortæller os om, hvordan der var bølgende høje dækket af skove, små søer, der lå lunt mellem bjergene, byer og lignende på den anden side af Månen. Nutildags vil vi nære mistanke om, at dette sandsynligvis ikke er rigtigt. Vi har set den anden side af Månen, og vi har hverken set disse byer eller andre ting.

Ikke desto mindre, er det da afgjort, at Mr. Adamski løj bevidst? Han fortalte os ganske vist noget, der viste sig ikke at være sandt. Men løj han bevidst? Eller blev han pmløst op af Firkon og taget til det nordlige New Hampshire, hypnotiseret, bedt om at se ud af vinduet og fortalt, at det var den anden side af Månen. Jeg kan ikke bevise, at det ikke var tilfældet. Jeg mener han løj, men jeg ville ikke være i stand til at bevise det på den ene eller den anden måde. Det er den slags vanskeligheder, man løber ind i.

Psykologi er det store spørgsmål. Hvilke hallucinationer kan man få? Vi har lokale verdensautoriteter her, for at fortælle os om det i aften.

Hemmelige våben: Er UFOerne noget, der er udviklet af canadierne? Der var for nyligt en artikel i ARGOSY, tror jeg det var, som jeg læste forleden, og forfatteren har forestillet sig, at tyskerne udviklede disse ting under den anden verdenskrig, og at

canadierne nu har projektet. Vanskeligheden er, at det ikke, så vidt jeg kan se, kan forklare den smukke Fatima-observation fra 1917. Observationerne over Basel eller Nürnberg i 1500 tallet passer heller ikke med hypotesen om et hemmeligt våben, så vi har problemer der også.

Er de misfortolkede naturlige fænomener, som flyvevåbnet har fortalt os i 20 år? Mange af dem er det klart nok, og det er dette støjfænomen, der piner UFO-forskerne. Hvis De gik ud og undersøgte UFO-observationer på lykke og fromme, er der store chancer for, at de kan forklare en stor del af dem som naturlige fænomener, som f.eks. planeten Venus eller en vejrballon eller noget andet, men hvad med de få, De ikke kan forklare? De gode beretninger?

Det er derfor, jeg stadig er interesseret. Der findes så mange virkelig gode beretninger, at jeg er overbevist om, der findes et videnskabeligt problem af høj prioritet og af stor potentiel værdi.

PETERSON:

Mange tak, dr. Salisbury. dr. Jim McDonald har udført en hel del arbejde på UFO-området ved University of Arizona og som uafhængig forsker, og dr. McDonald, jeg er sikker på, at De har nogle meninger med hensyn til HVORFOR.

MCDONALD:

Ja, først vil jeg gerne kraftigt give min tilslutning til de bemærkninger, dr. Salisbury sluttede med. Mit syn på UFO-problemet har fået mig til at betragte det som et problem af iøjnefaldende videnskabelig interesse.

Det er på ingen måde det nonsensproblem, som nogle har prøvet at gøre det til. Jeg er ikke stødt på problemet via det fængslende spørgsmål om plnteliv på Mars, men gennem atmosfærisk fysik. En hel del af de forklaringer, der er blevet fremlagt, ikke alene fra flyvevåbnets side, men også fra nogle videnskabsmænd, er faldet indenfor mit eget interesseområde, atmosfærisk fysik, meteorologisk optik, atmosfærisk elektricitet o.s.v., og det fik mig til at se på problemet for et stykke tid siden. Tidligt i 1966 blev jeg endnu mere interesseret.

I de sidste tre år har jeg lagt ikke så lidt af min tid i dette problem, og har interviewet over 500 vidner i sager, jeg har udvalgt for at prøve at finde ud af for mig selv som videnskabsmand, om der virkelig er noget om denne gåde, som bliver ved med at dukke op. Jeg kan fortælle Dem, at det er der bestemt; blandet op med al støjen, som begge de tidligere talere har fremhævet, findes der en ganske solid rest af observationer fra helt troværdige personer, ofte bevidnede iagttagelser med op til flere snese mennesker. Undertiden støttes deres observationer af instrumenter, radar og lignende. Observationerne passer ikke på nogen kendt kategori af videnskabelige eller teknologiske fænomener, som jeg ved af. De svarer ikke til nogle af de atmosfæriske, astronomiske eller geofysiske fænomener, der ligger på eller hinsides videnskabens nuværende grænser. De interessanteste observationer er dem, der involverer to eller flere vidner, hvor der er beskrevet meget nære dagslysobservationer med tydelige fartøjer, maskinlignende fartøjer. Hvis De ikke selv har sat Dem ind i dette, kan De næppe forestille Dem hvor mange af den slags iagttagelser, der nu findes opnoteret fra de sidste tyve år.

Der er naturligvis en alvorlig vanskelighed ved mange af observationerne. Der er en hel del lighed med problemet fra mit eget område vedrørende "kuglelyn", som først fornyligt er blevet accepteret i videnskabelige kredse som et virkeligt problem. De behøver blot at se omkring 10 år tilbage i den meteorologiske litteratur for at finde ganske velkendte autoriteter erklære, at de slet ikke eksisterer. "Det er bare en misforståelse, at folk ser disse ting. Det er lysglimt, som giver dem negative efterbilleder eller noget i den retning, og man kan ikke tage det alvorligt," sagde de. Og dog findes der nu så mange troværdige kuglelynsrapporter, at det ikke er muligt at ignorere sagen.

Der er mange andre paralleller. Meteoriter danner et udmærket eksempel. Med meteoritter, som med kuglelyn, har man den vanskelighed, at observatøren næsten altid er uforberedt. Han ser det tilfældigt; det drejer sig ikke om trænedede observatører, der er ude for at kontrollere et fænomen. Pludselig er en eller anden vidne. Han har ingen baggrund inden for atmosfærisk elektricitet og er uden begreb om, hvad han lige har set, og så prøver man at få troværdige oplysninger fra ham.

Men heldigvis varer UFO-observationer meget længere end kuglelynets 10 eller 15 sekunder. Måske var det på sin plads at

citere et specielt tilfælde. Et jeg har kontrolleret ganske grundigt, og som involverer seks besætningsmedlemmer i en B-47 fra flyvevåbnet. Det er ikke en aktuel sag, men den har særlig interesse, fordi det er en af sagerne i Condonrapporten.

Den fandt sted i september 1957, og jeg fik lokaliseret alle seks besætningsmedlemmer og talt med dem.

Der var seks mands besætning i stedet for tre, fordi, der var ECM-udstyr om bord, og det figurerer i denne fascinerende historie. (ECM = Electronic Counter Measure = apparatur beregnet på at spore og forstyrre fjendlige installationer, såsom radar o.l. o.a.) De vil ikke få rigtigt begreb om, hvad der virkelig skete ved at læse om det i Condon-rapporten. Den er ganske mangelfuld rapporteret, og det er ulykkeligvis flere andre sager i det dokument. Denne hændelse var ikke blot af 10 sekunders varighed som et kuglelyd, men varede over en time. Den udstrakte sig over ca. 950 km., fra Gulfport, Mississippi, ind i Oklahoma. Mandskabet blev fulgt af, og fulgte til tider efter, en form for lysende objekt i 10.500 meters højde. På et tidspunkt fløj objektet en gang helt rundt om B-47'eren, der fløj med en hastighed på 1.020 km/t. UFO'en udsendte elektromagnetisk stråling med en frekvens på 2.800 megacycles og havde variationer i effekten, impulshyppigheden og andre karakteristika, der havde en besynderlig lighed med søgeradar.

Hele hændelsen startede, da en officer ved ECM-radarmodtager Nr. 2 opfangede signalet og fulgte det i nogen tid, mens det gik helt rundt om B-47'eren, da de fløj over Gulfport fra syd mod nord. Så forsvandt det fra skærmen. Han sagde ikke noget om det dengang, skønt han syntes det var mærkeligt, men han skød det forsøgsvis ind under en fejlfunktion i instrumentet. Ca. 10 minutter senere, lidt efter midnat, drejede de mod vest over Jackson, Mississippi, stadig i 10.500 meters højde. Pludselig så begge piloterne et klart, lysende objekt på vej mod sig. De antog det for et jefly, indtil det næsten øjeblikkeligt (som oberst Chase understregede, da jeg talte med ham) gik fra omkring deres kl. 11 position i løbet af en brøkdel af et sekund til deres kl. 2 position og slukkede. Officeren bagude ved ECM-modtageren havde åndsnærværelse nok til at gå tilbage til den frekvens, hvor han tidligere havde set det besynderlige signal, og ganske rigtigt så han signalet komme ind igen i kl. 2 retningen. Der var ikke mere noget lys at se, så alt dette bekymrede mandskabet. Jeg har været nødt

til at forkorte dette en hel del, men der skete meget mere, end jeg kan fortælle Dem her, vil jeg gerne sige.

De kaldte derefter en jordradar-afdeling på Carswell flyvestation og spurgte prøvende og ret så forsigtig, om der var anden trafik i området (den almindelige måde at spørge på, hvis der er en UFO i nærheden; man indrømmer ikke noget selv). Jordradaren, en GCI afdeling, sagde, "Ja, der er et luftfartøj 16 km fra jer i jeres kl. 2 position". ECM-apparatet viser ikke afstand. Det er ikke radar, det er et passivt, radar-modtagende, retningsvisende apparat, så her fik de for første gang begreb om afstanden til den ukendte. Den er stadig mørk, stadig i samme position, udsender stadig et radarlignende signal og reflekteren også signaler fra jordradarstationen dernede. Imidlertid begyndte der at ske endnu mere interessante ting. Mandskabet prøvede at ryste den af ved at ændre fart og lignende, men den holdt sig i en næsten konstant afstand, stadig mørk. Så kom en melding fra radarstationen i Carswell, "Den begynder at bevæge sig fremad." Næsten samtidig rapporterede også major McClure bagude ved ECM-modtageren, at den bevægede sig fremad. Den ukendte bevægede sig til kl. 12 og blev pludselig lysende igen, denne gang klar rød, mens den før havde været hvid. Den befandt sig stadigvæk i deres egen højde. Faktisk havde den før været en lille smule højere oppe. Nu lyste den. Så her har vi for det første et visuelt signal set af to mænd, oberst Chase, kaptajn og major McCoid, andenpiloten. For det andet kom et elektromagnetisk signal på ECM-modtager Nr. 2; for det tredje fik jordstationen sit eget kraftige ekko fra den ukendte. Tre forskellige oplysningskanaler, der alle bekræftede, at en eller anden uidentificeret genstand var deroppe og fløj sammen med denne B-47.

Jeg skal kort prøve at sammenfatte det følgende: De gav fuld gas, prøvede at komme den nærmere, men kunne ikke. Den svingede mod Dallas og standsede derefter pludseligt, og kaptajnen blev klar over, at han nærmede sig den. Oberst Chase svingede til højre og passerede den på meget nært hold. Lige da han skulle til at passere hen over objektet, slukkedes det; øjeblikkeligt forsvandt det fra Carsells radarskærme ligesom fra ECM modtageren. Oberst Chase krængede B-47'eren i et kraftig drej over Mineral Wells, Texas. Da han så over sin skulder, kom det røde lys pludselig tilbage nedefra og bagude. Det viste sig igen på jordstationens skærme og McClure bagude fik atter et ECM signal på

2.800 megacycles. (Det er meget betegnende, at disse samtidige virkninger blev gentaget flere gange). Oberst Chase fik tilladelse til at dykke ned mod objektet og nåede ned i 6.000 meters højde, da det både slukkedes og forsvandt fra radarskærmene og fra ECM modtageren. Flyets brændstofbeholdning var svindende på dette tidspunkt, så Chase satte kurs mod nord. Han fortalte, at da han fik flyet på en nordlig kurs i 7.500 meters højde, dukkede den ukendte igen op på GCI skærmene. Den kom samtidig igen på ECM apparatet, men nu kunne de ikke se den visuelt, for man ser ikke godt bagud i en B-47. Den fulgte dem til ind i Oklahoma, hvorefter den forsvandt og afsluttede hændelsen.

Dette skete altså i 1957, og det er et USAF-tilfælde, der findes i Condon-rapporten. Ud af Condon-rapportens i alt 90 tilfælde hører dette til et af de omkring 30 uforklarede. Det er en af den slags tilfælde, som jeg ville mene enhver videnskabsmand, hvis han har hørt om det og har fået direkte oplysninger derom, ville gå i gang med at finde en løsning på. Dog syntes dr. Condon blot at ville trække på skulderen derover. Det er UFO-historie, at forsker efter forsker "ved", at der ikke er noget om snakken og derfor vender ryggen til, før han så meget som ser på oplysningerne. Og jeg er bange for, at det er det, der skete i den antageligt definitive Condon-rapport, vi fik først på året. Her vil jeg slutte i første omgang.

PETERSON:

Mange tak dr. MCDonald.

Dr. J. Allen Hynek har nok været bekendt med UFO-problemet i flere år end de fleste videnskabsmænd. Dr. Hynek, vi venter os meget af de omfattende forudsætninger, De har vedrørende problemet, og hvad De helt nøjagtigt mener, problemet er.

HYNEK:

O.K., jeg skal gøre mit bedste.

Jeg er afgjort enig med de foregående talere om, at der eksisterer et virkeligt problem. Det er et interdisciplinært problem. Ingen ved nøjagtigt, hvor det hører til. Med mine erfaringer fra mere end 20 års undersøgelser af UFO-tilfælde, er der noget, der

særligt falder i øjnene, (jeg tror, dr. McDonald er enig med mig heri), at vidnerne alle beskriver *en begivenhed*. Det er en begivenhed, de ikke har ordforråd til at beskrive i højere grad end en primitiv australsk indfødt ville være i stand til at beskrive en helikopter eller en atom-ubåd. Dette har gjort indtryk på mig, så vel som alvoren og den tilsyneladende ærlighed hos de fleste af de vidner, jeg har interviewet.

Jeg vil sige, at en af de hovedkonklusioner, jeg er kommet til helt enkelt går ud på, at *den* hypotese, der er blevet forkyndt vidt og bredt i Condon-rapporten, nemlig at hele problemet simpelt hen drejer sig om misfortolkninger af kendte ting som f.eks. fugle, balloner o.s.v., er fuldstændig uholdbar.

Men hvad er det, der rapporteres, hvilken slags begivenheder drejer det sig om? Ja, videnskaben kommer ingen vegne, medmindre man kan klassificere tingene, medmindre man har visse gentagne mønstre. Nu, da dette jo, når alt kommer til alt, er en astronomisk gruppe, vi henvender os til i dag, tror jeg, de fleste af Dem er bekendte med den omstændighed, at man, da man startede med spektralklassifikationerne, måtte begynde helt på observationsbasis. Man vidste ikke dengang, hvad der forårsagede Balmer-serierne. Så man begyndte med at klassificere de spektre, der havde de kraftigste brintlinjer, klasse A, og de, der ikke var helt så kraftige, klasse B, o.s.v. Det var først senere, den fysiske spektralteori opstod, og så først blev der mening i de observerede klassifikationer.

Altså starter vi med at klassificere observationerne. I øvrigt rapporteres UFO'er jo globalt, og jeg kunne godt tænke mig at udfordre Dem til efter en god oversættelse at skelne mellem en fransk, en brasiliansk, en japansk og en canadisk UFO-rapport.

Nå, jeg skal gøre det meget kort, eftersom vi kun har 10 minutter til vore åbningsindlæg. Jeg kalder min første kategori for "NML" (Nocturnal Meandering Lights, natlige, omvandrende lys), eller som Ken Steinmetz kalder dem "DL" (Damn Lights). Disse er umådelig talrige, men uheldigvis kan der ikke gøres så meget ved dem, fordi de ikke er andet en lys. Når vi får en god beskrivelse af lysenes baner og kan vise, at banen ikke svarer til balloner, luftfartøjer o.s.v., så har vi i det mindste en begyndelse. Vi har fotografier af nattelys, men uheldigvis beviser de kun lidt. De UFO-tilfælde, vi har flest fotografier af, er i den anden katego-

ri, som jeg har givet navnet "dagslysskiver". De behøver ikke være skiveformede, men de er sædvanligvis ovale.

Så har vi en meget stor kategori, igen helt på observationsbasis, dem jeg kalder nærobservationer. Naturligvis vil dagslysskiver, hvis de kommer meget tæt på, automatisk blive til nærobservationer. Disse kan igen deles i almindelige nærobservationer og nærobservationer med rapporterede fysiske effekter.

Jeg tror, tilfældene med de fysiske effekter er vigtige, naturligvis fordi de yder noget, der er potentielt måleligt. Selvfølgelig ved man ikke, hvornår de vil finde sted, og som følge deraf kan man ikke være der med kikkert og kamera, så at sige.

En hyppigt rapporteret nærobservation med fysiske effekter drejer sig om interferens i bilers elektriske tændingssystem. Tidligere tænkte jeg --- det der er nok en slags vild og tåget snak, da jeg hørte de første af dem; nu har vi imidlertid ca. 200 af den slags tilfælde, måske flere, og de stammer fra hele verden. Enten er der tale om en slags virus, der så at sige får folk til at lyve med fuldt overlæg og finde på historier af denne art, eller også er der noget om snakken.

En anden nærobservationsklasse har at gøre med virkninger på dyr. Jeg får f.eks. et brev, der lyder: "Det, som først fangede min opmærksomhed, var den støj hestene eller køerne lavede i stalden, og da jeg gik ud for at undersøge det, så jeg dette strålende oplyste objekt svæve nær ved laden."

Den næste kategori af UFO-tilfælde er radarsagerne, og her er de vigtigste dem, hvor visuelle observationer ledsager radarobservationen. Dr. McDonald har netop beskrevet sådan et tilfælde. Radarsagerne repræsenterer også fysiske effekter, men det ser ud til at være næsten universelt, at når som helst man fremlægger en radarsag for en radarekspert, undertiden for en *såkaldt* radarekspert, bliver den næsten altid afvist som en unormal udbredelseeffekt eller som en fejlfunktion af instrumenterne. Man kan ikke komme nogen vegne.

Derfor har jeg først og fremmest studeret de fysiske tilfælde, hvor der indvirkes fysisk på dyr, biler og selv på mennesker. Der findes mange tilfælde, hvor folk har rapporteret en midlertidig lammelse. De har rapporteret om en følelse af varme, særlig under fodsålerne og undertiden om en forbigående bevidstløshed.

Og nu meget hurtigt! Hvor kommer videnskaben ind i billedet? Vort tema i aften er "UFOet og Videnskaben". Schrödingers, kvan-

temekanikkens eller i det mindste bølgemekanikkens fader siger i sin bog *Nature and the Greeks*, "Det første, der kræves af en videnskabsmand er, at han er nysgerrig. Han må kunne forbavses og være ivrig efter at gå på opdagelse." Mange videnskabsmænd opfylder denne definition på deres *eget* felt. Men, når de træder ind på *dette* område, forsvinder deres nysgerrighed mærkværdigvis. Den videnskabelige verden i almindelighed har ikke anerkendt problemet, fordi man ikke en gang er klar over, det findes. Man har læst nogle løse beretninger. Man har fået fat på nogle kulørte hæfter og affærdiger rapporterne deri som sludder. For at anerkende problemet som et videnskabeligt problem, fordres virkelige studier og virkeligt ærligt og redeligt arbejde, men forskerne har almindeligvis for travlt til det. De er ikke alene uvillige til at gøre det af den grund, men også fordi de er overbevist om, at der findes intet af værdi i UFO-fænomenet.

En af de herrer fortalte en historie, så det vil jeg også gøre. Spørgsmålet om definitionen på en UFO minder mig om den lille pige, som til eksamen blev spurgt om, "Hvad er rabies (hundegal-skab), og hvad kan der gøres?" Hun svarede: "Rabies er jødiske præster (rabbier), og dem er der ikke noget at gøre ved."

Netop sådan har de fleste af mine astronomiske kolleger det med UFOerne. De ved ikke, hvad det er, og de er helt sikre på, at man ikke kan gøre noget ved det.

Har jeg mon et øjeblik til?

PETERSON:

Gå blot videre.

HYNEK:

Lad mig bare sige en ting. En ting, jeg føler mig helt overbevist om, og det er, at når vi engang finder ud af noget om det --- løser UFO-mysteriet --- vil vi få at se, at det måske ikke blot er det næste trin på den videnskabelige stige, men et pokers stort spring opad.

PETERSON:

Tak dr. Hynek.

Dr. Leo Sprinkle fra University of Wyoming er psykolog. Jeg ved ikke, om De undersøger hallucinationer, dr. Sprinkle. Jeg føler mig overbevist om, at arbejdet med psykologi eller med det menneskelige sind og tankerne bag UFO-studiet må være fascinerende. Kan De forklare os Deres opfattelse af problemet på det grundlag?

SPRINKLE:

Ja, det vil jeg meget gerne. Og jeg vil også lige bemærke en ting, jeg er sikker på, de fleste af os her værdsætter: den lange tid, dr. Hynek har våget over fænomenet, har vist noget af det problem, andre kun kender ganske overfladisk. Og jeg kan tilføje, hans handlinger ikke er lette at gøre efter.

Der ser ud til at være mange problemer forbundet med UFO-problemet, og jeg respekterer det mod og den interesse National Amateur Astronomers viser ved at opmuntre til et symposium som dette. Jeg kunne pointere, at der måske er nogle, der mener, at psykologerne repræsenterer en disciplin, der ikke endnu er, eller måske aldrig vil blive rigtig videnskab. Jeg vil gerne fortælle en historie, som jeg mener, viser det ansvar, astronomerne lever op til ved at tage en psykolog med.

De kan måske huske hændelsen med Maskelyne og Bessel i 1796. Ifølge E.G. Boring i hans *History of Experimental Psychology*⁵, blev Kinnebrook, assistenten, afskediget fordi han observerede tiderne for stjernepassagerne næsten et sekund senere end de kongelige astronomer gjorde; 1,8 sekund var gennemsnittet. Havde det ikke været for Bessel, ville denne begivenhed være gået upåagtet hen. Men han spekulerede på det; han var nysgerrig. Ifølge Boring (157, side 135-136): ”En stor sjæl er mindst bundet af tradition og mindst præget af prestige, og det er naturligt i betragtning af hans specielle interesse, at Maskelynes og Kinnebrooks hændelse skulle lede Bessels tanke hen på muligheden for en personlig observationsfejl, som Bradleys accepterede metode ikke beskyttede imod.”

Og så begyndte Bessel at se på det. Han sammenlignede sine egne observationer med andre velkendte astronomers; fandt, at der hos Walbeck var en difference på 1.041 sekund med små forskelle. Og dette førte til ”den personlige udligning”. Den ufrivilli-

ge "fejl" hos hver individuel observatør. Mange mener, at eksperimentalpsykologi, i det mindste den moderne part af den, begyndte der. Så hvis psykologien er et uægte barn, så ved vi i det mindste, hvem faderen er.

Jeg vil gerne, så enkelt jeg kan, forklare, hvori problemet med UFOerne efter min mening ligger; og jeg ønsker ikke, at alle andre nødvendigvis skal tro, at denne forkærlighed forsvares af andre, men jeg holder på den hypotese, at jorden udforskes af rumskibe, som kontrolleres af repræsentanter for en fremmed civilisation eller civilisationer. Jeg tror, rumskibshypotesen er den hypotese, der nu for tiden bedst kan forklare den lange række beviser for UFO-fænomenet.

Jeg tror også, at endnu en hypotese kan forsvares på nuværende tidspunkt. Den lyder, at enten er der disse rumskibe, hvorpå personer kan projicere deres synspunkter og holdninger, som Jung⁶ påpegede det i sin bog, eller den anden hypotese, at nogle personer eller væsener har evnen til at projicere mentale billeder på en sådan måde, at folk kan observere, fotografere og få fysisk bevis for disse mentale billeder. Mig forekommer begge disse verdener fascinerende og usædvanlige.

Den måde, jeg kom ind i spørgsmålet på, var ikke rigtig videnskabelig. Jeg var interesseret i de mennesker, jeg skulle samarbejde med. Jeg sluttede mig til en organisation sammensat af personer, der udtrykte interesse i UFO-rapporter. Jeg ville gerne finde ud af, hvad det var for nogle "fjollehoveder", jeg skulle være i forening med.

Ved to lejligheder har jeg observeret usædvanlige flyvende uregelmæssigheder, som jeg hverken kunne identificere eller forstå, begge gange i nærværelse af en person som var enig med mig i min opfattelse. Min første observation af en "flyvende tallerken" fik mig til at ændre indstilling, fra at have været "spotter" blev jeg "skeptiker". Og min anden observation tvang mig til at ændre indstilling fra "skeptiker" til noget i retning af en "uvilligt troende".

Eftersom jeg er overbevist om, at der er tale om fysiske fænomener, og eftersom jeg ikke er uddannet til at udføre undersøgelser på dette område, har jeg koncentreret mig om de psykologiske aspekter hos personer, der er interesseret, og personer, som hævder at have observationer, samt personer, som hævder at have oplevet psykiske indtryk eller paranormale fænomener i forbindelse

med UFO-observationerne. Jeg er interesseret i at undersøge sandsynligheden for, at personer, der hævder at have set UFO-besætningsmedlemmer og i nogle sjældne tilfælde at have været ude for "mental kommunikation" med disse besætningsmedlemmer, har haft troværdige observationer. Jeg tror, at hypnoseteknik kan være nyttig i nogle få tilfælde for at få flere oplysninger om UFO-observationen. Jeg er klar over vanskelighederne med at få fat i disse oplysninger; og jeg har intet ønske om at få andre forskere, medmindre de er interesserede, til at være med i dette besværlige foretagende. Men jeg tror ikke, at vi, hverken fra et videnskabeligt eller personligt standpunkt, kan negligere noget undersøgelsesområde, hvis det fastholder løftet om yderligere oplysninger. Denne holdning antyder ikke acceptering eller afvisning af, at beviserne er afgørende eller endelige, men jeg mener, vi er tvunget til ikke at overse bevismateriale, der yder os mulighed for, at de kan blive det.

Så efter min bedømmelse behøver vi en fast forskningsafdeling, hvortil rapporter kan sendes, behandles, vurderes; observationshold fra forskellige videnskabelige områder kunne benyttes til at undersøge disse og beslægtede fænomener. Jeg tror, de fysiske, biologiske, psykosociale og åndelige følger af UFO-fænomenet er chokerende. Og jeg vil sige: "Hør! Hør!" til dr. Hyneks udtalelse om, at såfremt vi lærer mere om disse fænomener, vil det blive noget af et chok for vor nuværende vurdering af os selv som en race af menneskelige væsener, og også af os selv som videnskabeligt interesserede personer.

PETERSON:

Mange tak dr. Sprinkle.

Dr. James Harder er ekspert på fremdriftsområdet og ser naturligvis på UFO-problemet ud fra dette. Dr. Harder, vil De give et sammendrag af, hvad de mener om dette.

HARDER:

Måske er en smule historisk perspektiv på sin plads her, og i astronomiens analer findes der afgjort stridspunkter, der nok kan sammenlignes med det aktuelle vedrørende UFOer. Som forsk-

ningsleder for Aerial Phenomena Research Organization har jeg til opgave at hjælpe med at definere forskningsmål for vor organisation: og jeg befinder mig faktisk i samme position som en person, der ville have prøvet at definere et forskningsprogram for meteoritter i året 1800.

På det tidspunkt blev selve eksistensen af meteoritter benægtet af de mest fremtrædende videnskabsmænd på trods af en lang historie med observationer og på trods af, at man på museer havde resterne efter 35 meteoritnedfald. Atter og atter blev kompetente observatører, som prøvede at gøre deres fund til genstand for videnskabelig opmærksomhed, afvist af autoriteterne. F.eks. præsenterede fader Bachelay i året 1769 for Det kongelige Videnskabernes Akademi i Paris en sten overtrukket med et eller andet materiale; den havde han selv set falde nær Luce, og han fremlagde en klart dokumenteret udtalelse om omstændighederne. Akademiet udpegede en kommission til at se på hele spørgsmålet om faldende himmelsten, men deres rapport tjente snarere til at bringe fader Bachelays vurdering i tvivl og foreslog, at den mærkelige, smeltede skorpe på stenen var glasdannelser opstået ved et lynnedslag.

Imidlertid udfordrede også andre forskere videnskaben, og efterhånden som emnet gradvist blev mere respektabelt, rapporteredes flere og flere meteoritnedfald. Troilis bog blev udgivet 1766 og endelig udgav Chladni en massiv samling bevismateriale i 1794. Efter den tid rapporteredes ca. et nedfald om året op til tiden for det store meteornedfald ved L'Aigle i Frankrig i 1803. Der fik man fat på flere tusinde sten og det franske akademi viste fornyet interesse ved at sende en navnkundig videnskabsmand, J.B. Biot, med som leder af en kommission for at undersøge sagen. Biot og hans kommission var så overvældet af beviserne, at de sendte en positiv rapport hjem og gjorde således meteoritterne respektable i den videnskabelige verden.

Imidlertid var ikke al tvivl forstummet. Nogle få år senere citeres præsident Thomas Jefferson for følgende bemærkning, da to Yale professorer havde rapporteret et meteoritnedfald i Weston, Connecticut, den 14. december 1807: ”Det er lettere at tro på, at to yankee-professorer lyver, end at der skulle falde sten ned fra himlen.”

UFO-forskningen står nu der, hvor meteorit-forskningen stod i året 1800: Der eksisterer nu et stort antal troværdige rapporter,

mange bøger er skrevet, og interessen er nået til et punkt, hvor næsten alle vigtige tildragelser bliver rapporteret, om ikke andet så i hvert fald lokalt. Vi mangler stadig at opleve en parallel til den ekstraordinære begivenhed i 1803. Imidlertid har vi haft officielle kommissioner til at se på sagen, og de har forsikret os i deres rapporter, at der findes simple forklaringer på næsten alting. Talsmænd fra flyvevåbnet har bragt kompetente observatørers vurderinger i tvivl, ligesom der ikke er knaphed på personer, hvis holdning falder sammen med Thomas Jeffersons.

De af os, der er interesseret i UFOer, har den trøst, at denne træge ting, der hedder videnskabelig respekt, mere end en gang er blevet bevæget til at inkorporere upopulære ideer, og at meteoritter engang var i samme upopulære kategori. Men udover det, forekommer det mig vi må indse, at der er to problemer at se i øjnene: for det første, er der noget virkeligt i UFO-fænomenet, det kan studeres? For det andet, hvis vi beslutter, at UFOerne er virkelige, har vi det mere fascinerende problem med at finde ud af, hvad de er. Det er det mest udfordrende problem, set fra et videnskabeligt standpunkt. Imidlertid har vi været så fordybet i det første, at der ikke er gjort meget for at løse det andet. Og endnu værre, vi har haft tendens til at sammenblende de meget forskellige former for metodik, der egner sig for de to problemer.

Det første af disse problemer er ikke så meget videnskabeligt, som det er retsligt. Det er beslægtet med det problem, der ligger i afgørelsen af skyld eller uskyld i kriminalsager --- man har de samme problemer med vurdering af vidneudsagnenes og andet materiales troværdighed. Det turde være indlysende, at blot nogle få (og måske kun en ekstraordinær god observation med uangribelige vidner, ville være tilstrækkelig til at afgøre spørgsmålet). Dette betyder, at vi ikke behøver at være afhængig af det store flertal af observationer for at komme til et afgørende svar på spørgsmålet om realitet. Faktisk formindsker indlemmelsen af svage tilfælde i den populære opfattelse troværdigheden af de bevisstærke tilfælde, vi virkelig ligger inde med. De, der burde vide bedre, forledes af argumenter som "kun seks (eller ti eller en) procent af alle påståede UFO-observationer forbliver uidentificerede" til at tro, at alle UFO-observationer kan forklares som normale ting under usædvanlige omstændigheder.

Det vi behøver nu, er en række kriterier for, hvad der ville danne beviser for UFOernes eksistens, eller mere specificeret, be-

viser for, at de er ujordiske rumskibe. Lad mig foreslå tre kriterier, der skulle imødegås samtidig:

a) Der burde være flere vidner (jo flere, jo bedre), der havde pligt til at rapportere. I denne vidneklasse kunne man inkludere politibetjente, officerer fra flyvevåbnet og andre, der i deres arbejde er vant til at skulle skrive rapporter over usædvanlige fænomener.

I øvrigt er der en vidneklasse, hvis udsagn burde afvises uden tøven: enkeltvidnerne, som frivilligt fremlægger en UFO-rapport. Vedkommende kan være fuldstændig ærlig --- men det vi må tage i betragtning, er *ikke* om en tilfældigt udvalgt person ville fortælle en usandhed eller har været genstand for hallucinationer, men at enud af alle de 20 millioner, der bor i Californien kunne have haft en hallucination og kunne finde på at træde frem og fortælle sin historie. Denne sidstnævnte sandsynlighed er så stor, at den næsten med sikkerhed vil finde sted i hvert fald en gang om året. Den slags personer er talrige nok til hvert andet år at samles i snesevis i Berkeley, og der morer de sig storartet med at fortælle hinanden fantastiske historier til stor fornøjelse for pressen.

b) Et andet kriterium skulle være, at UFOen ikke blot var et lys på himlen eller noget andet vagt; det burde i hvert fald være på størrelse med et hus og være inden for en huskarres afstand fra vidnerne. Hvis det var i luften, skulle det mindst svare til en vinkel så stor som månen og have klart omrids.

c) Som et tredje kriterium skulle observationen vare i flere minutter --- længe nok til at flere vidner kunne konferere med hinanden og få set rigtigt på det. Fotografier er naturligvis nyttige, men kun, når der er flere vidner; falske fotografier er for lette at fremstille.

Forekommer dette som tilpas stramme kriterier? Jeg vil tillade mig at hævde, at alle tre kriterier har været opfyldt ikke en, men en halv snes gange inden for de sidste tyve år. Ofte nok til uden for enhver rimelig tvivl at danne bevis for et fordomsfrit menneske, som har fået materialet forelagt.

Når vi engang til den videnskabelige verdens tilfredshed har fastslået, at UFOerne er virkelige, kan indsamlingen af videnskabeligt bevismateriale, der bidrager til en større forståelse af, hvordan de drives frem o.s.v. gå videre med en betydelig slækkelse af bevisreglerne. Så kan vi anvende de velkendte videnskabelige metoder til at adskille gode fra dårlige oplysninger og kan bevæge os videre til det mere fascinerende af de to problemer, jeg

hentydede til før. Ingen ser frem til den dag med større entusiasme end jeg.

PETERSON:

Tak Dr. Harder.

Dr. Sprinkle berørte en meget interessant ting, da han rent ud erklærede, "Jeg ville slutte mig sammen med de andre 'fjollehoveder' og finde ud af, hvad det var, der skete." Det er et lidt ømt punkt, men det er noget, videnskaben har måttet høre for.

Dr. Hynek, De blev meget tidligt indblandet i dette, og De kom til tider selv under ild fra enkelte mennesker, ligesom også dr. Jim McDonald her gjorde det, for ikke at frigive materiale hurtigt nok. Så jeg tror, jeg vil rette det første spørgsmål til Dem, og det lyder, hvad er den virkelige grund til, at den videnskabelige verden ikke har taget dette problem alvorligt? De berørte det, men ikke i enkeltheder. Hvorfor mener De, at det i det store og hele er blevet ignoreret og undgået?

HYNEK:

Dette falder fint ind i det foreliggende. Det er ikke aftalt spil, selvom det kan se sådan ud, men i indledningen var det faktisk min mening at citere fra et brev fra lederen af det filosofiske fakultet ved University of Toronto, som er cand. phil., og jeg tror, dette vil besvare spørgsmålet.

Han siger, "En af de mest interessante facetter i UFO-spørgsmålet er for mig dets forbindelse med problemet om, hvordan videnskab skrider fremad. Stort set kunne man sige, at en nødvendig betingelse for videnskabeligt fremskridt er, at man tager hensyn til (a) fuldstændigt nye, empiriske observationer, og (b) nye forklaringssystemer, inklusive nye grundbegreber og nye love."

"En del af den evige vanskelighed består i, at et yderst succesrigt system som det 20. århundredes fysik, optræder som noget 'befæstet', der enten modstår indrømmelsen af fuldstændigt nye, empiriske observationer eller også indlemmer dem og således lader forstå, at de empiriske observationer ikke er fuldstændigt nye. Derfor har vi det nuværende, befæstede standpunkt, at UFO-

fænomenet enten slet ikke er rigtige videnskabelige oplysninger (eller i hvert fald ikke fysiske oplysninger), eller også, at det bare er misfortolkninger af velkendte objekter, begivenheder o.s.v. At gå denne vej er afgjort at afvise en nødvendig betingelse for videnskabeligt fremskridt.”

Jeg tror, det besvarer spørgsmålet.

PETERSON:

Det gør det, og endda ganske udmærket.

Dr. Saunders, De må også være kvalificeret til at kommentere dette spørgsmål, skulle jeg mene.

SAUNDERS:

Jeg tror, der er en del til stede, som ikke har gjort grin med de fænomener, der almindeligvis optages under rubrikken UFOer eller "flyvende tallerkener", som de hed før, men at det har været meget vanskeligt for disse at finde hinanden og komme i forbindelse med hinanden. Det har været meget vanskeligt for dem at fremlægge deres resultater på en helt respektabel måde, og som følge deraf har det været noget, forholdsvis få har været villige til at tage sig af. Et panel som dette, i forening med andre ting som er igang for øjeblikket, vil hjælpe til med at ændre denne situation.

PETERSON:

Må jeg spørge Dem, hvorfor De mener det er vanskeligt for videnskabsmændene, som har behandlet dette, at udgive materiale?

SAUNDERS:

Tja, der er naturligvis organisationer, der har været interesseret i dette problem. Men disse har været private organisationer, der ikke på nogen måde er blevet anerkendt som en del af den videnskabelige verden. De har accepteret alle som medlemmer, blot de ønskede at blive det. De har undertiden været meget ukritiske ved accepteringen af materiale fra nogle af disse mennesker. Der er kommet gode ting ind på den måde, men der har været en mas-

se rapporter, vi kun kan klassificere som støj. Deres blade har indeholdt en masse interessante ting, men også sager, der er klart sensationsprægede. Og dette er noget en og anden ser på og siger til sig selv, ”Det her må jeg hellere holde mig borte fra. Jeg må passe lidt på mit renommé først. Jeg bliver nødt til at arbejde med noget, jeg kan leve af.”

Alt dette er medvirkende årsag.

PETERSON:

Dr. McDonald, der har været så mange tilfælde af fuldstændig ignorering af problemet fra videnskabens side. Mener De, der findes nogen --- ja, jeg ved ikke, om sammensværgelse er ordet, men nogen synlig bestræbelse på at holde UFO-problemet nede?

McDONALD:

Jeg har tænkt en hel del på det spørgsmål, og det er der også andre, der har. Man kan ikke virkelig sætte sig ind i UFO-problemet, eller tage over på Wright-Patterson-basen og se på disse forbløffende optegnelser, uden at stille sig selv det spørgsmål igen og igen. *Kunne* der være tale om en sammensværgelse? Kunne CIA eller USAF gøre forsøg på at holde dette borte fra offentligheden og verden som helhed? Usandsynlig, som denne hypotese er, er der dog så mange tilfælde, netop indenfor flyvevåbnets egne rækker, besætningsmedlemmer, flyveledere o.s.v., som har leveret informationer til flyvevåbnets mølle, at man føler et ganske overvældende argument mod *den* forestilling, at det blot skulle dreje sig om roderi og inkompetence. Det er et langt kraftigere argument, end De kan tænke Dem, hvis De ikke har kastet et blik på UFO-problemet, og det kan sammenfattes i en sætning: ”De kan ikke være så dumme!” Sagerne i flyvevåbnets arkiver er for overbevisende til at ignorere den mulighed. Men ikke desto mindre er der, så vidt jeg kan se, efter at have set omhyggeligt på det, talt med folk fra flyvevåbnet og gennemtænkt det grundigt, ikke nogen sammensværgelse: snarere er det overfladisk og inkompetent behandling. Jeg er efterhånden nået til det synspunkt, at det er os, videnskabsmændene, der er på vildspor her. Lad mig prøve at forklare hvorfor.

Hver gang USAF har forsøgt at få nogle gode råd, har videnskabelige paneler, enkeltpersoner eller videnskabelige rådgivere fortalt dem, at der faktisk ikke er noget af videnskabelig interesse i disse UFO-rapporter, og dette mønster går tilbage til 1948 og indbefatter nogle ganske udmærkede videnskabsmænd. Flyvevåbnet, der var klar over, at de forskere, de bragte ind i billedet altid fortalte dem, at der ikke var noget om det, kom således i en meget vanskelig situation, fordi de måtte beslutte sig til, om de ville tro på, hvad en eller anden F-86 pilot fra Castle flyvestation fortalte om nærkamp med et UFO (for nu at tage et bestemt tilfælde), en fyr, der nu flyver United Air Lines DC-8'ere; eller tro på nobelpristagerne. Sidstnævnte sagde, at det var et rodet problem, men at det ikke indeholdt andet end fejlidentificerede fænomener, hvorfor flyvevåbnet blot skulle ignorere det, og det ville forsvinde af sig selv. Jeg har her gjort forsøg på at omspænde en masse i nogle få samlede kommentarer, men dette er efter min mening, det der er sket.

Efter at have fået den slags råd, har flyvevåbnet derefter ignoreret UFOen, fejlet dem ind undertæppet og ofte tilsløret sagerne; men tilsløret på et lavt plan, ikke på et højt plan. Reaktionen på UFO-problemet er videnskabeligt oprørende og har intet virkelig videnskabeligt sidestykke, som jeg kender til, hverken fra nutiden eller fortiden. Det er meget vanskeligt at tale om alt dette, fordi vi ikke taler på noget almindeligt grundlag her; De ved en smule om det ved at have læst aviserne, men De kan ikke have nogen klar forestilling om, hvad der i virkeligheden har fundet sted med hensyn til UFOerne i de sidste 20 år.

Men jeg tror ikke, det er en sammensværgelse, hvorimod jeg tror, det indbefatter en mærkelig cyklisk proces. Videnskaben læser i aviserne, at flyvevåbnet siger, at kompetente videnskabsmænd ser på UFO-problemet. Det er ikke sandt; men det har de sagt. Så derfor tænker forskerne, "Hvis det er sandt, vil jeg ikke tage det alvorligt." Ydermere er forskere ikke tilbøjelige til at tro på noget, medmindre der findes instrumentale oplysninger. Her er der ingen instrumentale oplysninger om UFOer, fordi der ikke er nogen videnskabsmænd, der tager det alvorligt. Det er ligesom med en dreng, som ikke kan få et job, fordi han ikke har nogen erfaring, fordi han aldrig har haft et job. Der er ikke nogen forskere, der tager UFOerne alvorligt, fordi der ikke findes gode instrumentale oplysninger. Ser De, hvorledes det går i ring?

Så jeg ser et roderi uden sidestykke; et næsten utroligt sløseri, der vokser ud af dårlige videnskabelige råd, og det største af disse er nyligt kommet fra dette område. Det billede må ændres, men det er ikke let. Man kan gå til Washington og prøve at få nogen til at tage det alvorligt, og så får man først rigtigt problemer, har jeg fundet ud af.

PETERSON:

Tak dr. McDonald.

Dr. Salisbury.

SALISBURY:

Jeg tror, vi må understrege, at det overvejende flertal af videnskabsmænd ikke er interesserede, ganske enkelt fordi de mener, de ikke er uddannet på dette område, Forskere går i skole og får en uddannelse, og de lærer, hvordan man udfører visse ting, hvordan man udarbejder et kromatogram eller noget andet, og når de kommer ud for et helt andet område, sider de: "Det er ikke mit felt." Med hensyn til de fleste af dem inden for biologien, jeg har kontaktet, har jeg ikke følt, at de var anti-UFO; de mente bare, at det ikke var deres område, og at de måtte holde sig til deres eget.

Så er der på den anden side Donald Menzel, som skrev den bog, der berøver alle observationer glorien. Jeg følte ret stærkt, efter at have læst denne bog, at han tog det meget alvorligt, at han var indfanget af den ide, at de alle kunne forklares på den ene eller anden måde, hvis vi blot havde oplysninger nok. Jeg tror ikke, det var hans mening at putte nogen blå i øjnene, han var bare overbevist om, at han kunne forklare dem, og han prøvede. Jeg synes ikke, det lykkedes ham, men det er som man opfatter det. Jeg kan heller ikke se sammensværgelse nogen steder.

PETERSON:

Tak. Dr. Sprinkle, De hævdede rent ud her i aften, at De mener, vi bliver overvåget af ujordiske væsener. Føler De som psykolog, at der er sat et stempel på Dem nu, da De som videnskabsmand

har sagt dette? Vi talte om forskernes tilbageholdenhed med at dykke ned i problemet.

SPRINKLE:

Åh ja, det er der, men det tager jeg mig ikke af, fordi jeg allerede fik dette stempel på grund af min interesse for ESP og hypnose før den tid, jeg forsøgte at arbejde på UFO-feltet. Der forekommer mig at være to aspekter, der er vigtige.

Det ene kan vi kalde det historiske overblik. Jeg tror, at T.S. Kuhns bog, *The Structure of Scientific Revolutions*⁷ er et interessant eksempel på, hvad der *må* finde sted. Uddannet som astronom og mag. phil., benyttede han Kopernikus og ptolemæus' teorier som illustration til det, der kan ske. Det er muligt at to divergerende synspunkter kan være sande på samme tid, fordi de støttes af mennesker, der repræsenterer 50% eller måske flere af de personer, der ser på verden, med deres øjne. Således var det muligt både for Kopernikus og ptolemæus at være "sande" på en og samme tid. Da den ældre generation imidlertid døde ud, blev den teori, der blev tilbage, den vi nu accepterer. Jeg tror, det er noget i den retning, der kan ske i UFO-forskningen.

Condots rundspørge, eller den undersøgelse, Condon-kommissionen udførte, viste det samme, som gallupundersøgelsen fra 1966. Det vil sige, at mænd, som er ældre, og som ikke er så veluddannede, har tendens til ikke at acceptere hypotesen om de flyvende tallerkener; hvorimod kvinder, bedre uddannede, og yngre, snarere vil acceptere hypotesen om de flyvende tallerkner. Jeg ved ikke, hvad det siger jer veluddannede unge mænd, men I bliver nødt til at bekymre jer om det. Gennemsnitsalderen i National Academy of Science er 65, ifølge Dr. Hynek, og jeg tror, det siger en del.

Så det skal blive interessant at se, hvad der sker i den næste generation; men der er et andet problem, jeg tror har mere relevans til dette spørgsmål, og det er, at folk ofte spørger mig, "Sig mig, kender De noget til, om flyvevåbnet censurerer UFO-rapporter, eller om CIA eller andre gør det?" Jeg ved det ikke selv, men jeg ved, at der er mange, mange mennesker, som ikke vil beskrive deres UFO-observationer for personer, som er interesseret i at undersøge disse observationer.

Efter min mening må hvert menneske spørge sig selv, ud fra sine meningers mod hvad der er hans stilling til undersøgelsen af disse usædvanlige fænomener?

PETERSON:

Tak dr. Sprinkle. Nå dr. Hynek, jeg har set, De har siddet uroligt på stolen, så tag mikrofonen, før vi giver den videre til dr. Harder.

HYNEK:

Jeg ville tilføje en smule om, hvorfor videnskaben ikke ser mere omhyggeligt på problemet. En af de grunde, vi har berørt, er naturligvis, at de har meget travlt. Andre grunde kan næsten formes i en læresætning, der lyder noget i retning af dette: Eftersom så mange UFO-rapporter bevisligt omhandler IFOer, eller identificerede, flyvende objekter, så vil alle UFOer, der undersøges helt til bunds også kunne bevises at være noget, der er let at identificere. så hvorfor bruge penge til at undersøge et UFO, hvis det vil vise sig at være noget fuldstændigt almindeligt og naturligt.

En anden grund illustreres af et brev, jeg fik forleden dag fra en tidligere kollega. Der stod noget i denne retning, "Kære Allen, jeg er ked af, at jeg ikke kan være enig med dig. Jeg synes Condon udførte et godt arbejde. Jeg vil slutte med at sige det samme til dig som jeg siger til alle pressefolkene, der spørger mig om UFO-problemet. Jeg siger, 'Jeg diskuterer ikke offentligt min private religiøse anskuelse.'"

Dette viser klart, at alle UFOer efter min vens mening stammer fra tosser.

PETERSON:

Nå dr. Harder, jeg tror ringen er sluttet, vi er tilbage ved Dem, og vi er kommet til det emne, De sluttede med, flyvevåbnet.

HARDER:

Jamen så tror jeg, jeg vil optræde som djævelens advokat og præsentere en anden side i roderi/tilsløringsdiskussionen. Jeg betvivler ikke et øjeblik, at der findes en masse roderi i denne verden og specielt inden for flyvevåbnets undersøgelser af UFOer. Men jeg tror, vi tager meget fejl, hvis vi mener, at flyvevåbnet ikke evner at tage sig af dette problem på et teknisk niveau, for det demonstrerede de for længe siden, at de kunne. Ifølge Ruppelt modtog Air Technical Intelligence Center på Wright-Patterson Air Force Base kort efter Kenneth Arnolds observation den 24. juni 1947 et hastebrev, der beordrede dem til at studere problemet med de flyvende skiver. Flyvevåbnet var bange for, det kunne være en hemmelig russisk opfindelse, måske noget, de kunne have fået fra tyskerne; det blev anset for at være så vigtigt, at de satte deres bedste tekniske mandskab på opgaven i sommeren 1947.

Det første de afgjorde uden stor ståhej var, at fænomenet var virkeligt. Denne vurdering blev givet af general N.F. Twinning i et brev dateret den 23. september 1947 til flyvevåbnets befalhavende general. De kan læse det på side 894 i Bantam-udgaven af Condon-rapporten. Efter endnu et par måneder fandt de frem til, at fænomenet var fuldstændig hinsides jordisk teknologi. Efter yderligere konferencer fremkom de med det, der siden blev kendt som "Den tophemmelige vurdering af situationen." Vurderingen fra forskerne og teknikerne fra flyvevåbnet gik ud på, at UFOerne ikke alene var virkelige, men at de var interplanetariske. Vurderingen blev nedskrevet, mærket top secret og sendt op gennem flyvevåbnets kanaler. Den gik hele vejen op, til den til sidst lå på skrivebordet foran general Hoyt Vandenberg, den daværende chef for flyvevåbnets hærstyrker. Men han ville ikke skrive under på den vurdering af situationen. Han sagde, det ikke kunne være sandt, og det afgjorde sagen. Lige siden dengang har det inden for flyvevåbnet været meget ufint at komme med nogen anden løsning på UFO-problemet.

Jeg er ikke særlig godt hjemme i den militære tankegangs specielle verden; måske ville general Vandenberg stille sig selv op som teknisk overmand over for videnskabsmændene fra ATIC — eller måske vidste han noget, de ikke vidste. Måske blev politiske forhold draget ind i det på det niveau. Vi må huske på, at de tidlige 1950'ere var en tid, hvor man var næsten utroligt optaget af

den kommunistiske trussel, ansporet af senator Joe McCarthy fra Wisconsin. Så lad os med det i tankerne undersøge de besynderlige anbefalinger fra det videnskabelige panel, der blev samlet af CIA i 1953, kendt som Robertson-panelet. Deres rapport blev klassificeret hemmelig, og den blev ikke deklassificeret før for et års tid siden. De kan læse en "modereret version" i Bantam-udgaven af Condon-rapporten, siderne 905-921.

Efter at have gennemgået materiale fra Air Technical Intelligence Center kom panelet til den konklusion, at UFOerne ikke var en direkte fysisk trussel for USA's sikkerhed. Imidlertid så de nogle indirekte trusler. En var, at de regulære efterretningskanaler kunne blive blokeret af betydningsløse UFO-rapporter. En anden grund var dannelsen af en sygelig landsomfattende psykologi "hvor dygtig, fjendtlig propaganda kunne indpode hysterisk adfærd og skadelig mistro til tilbørligt nedsatte autoriteter". For at modvirke dette anbefalede de et program for uddannelse og for at berøve fænomenet glorien. Walt Disney blev foreslået som en mulig agent til sådan en opgave, ved at fremmane billeder af Mickey Mouse og Anders And, der lærer os det tåbelige i at tro på UFOer. Arthur Godfrey blev foreslået som en mulig kanal til at nå en stor tilhørerskare på "et vist niveau". Dette program til at få pillet sagen ned af piedestalen var panelets vigtigste anbefalinger.

Nu ved jo ingen, om CIA eller andre regeringskontorer faktisk *var* engageret i det anbefalede program. Jeg har i det mindste ikke set, at Mickey Mouse har udtalt sig om det. Men hvis CIA har haft en hånd med i et uddannelsesprogram, så har jeg tilstrækkelig sund respekt for deres evner til at indse, at de kunne lave et udmærket stykke arbejde samtidig med at intet sivede ud om det. Vi kunne i denne henseende erindre, hvordan de infiltrerede og udstrakte deres indflydelse til National Student Association og andre organisationer med internationale forbindelser. Ydermere er det ikke blot et spørgsmål om roderi kontra tilsløring. Det er snarere, om det har drejet sig om roderi eller et forsøg på at få dysset sagen ned i forbindelse med tilbageholdelse af alle informationer, der kunne tænkes at undergrave neddysningen. Måske er begge dele tilfældet. Der har i hvert fald været et neddysningsprogram, om det så har været dirigeret af CIA eller ikke.

PETERSON:

Tak dr. Harder.

Vi har her i aften seks videnskabsmænd, som er uigenkaldeligt forbundet med UFO-begrebet. De har fremlagt det for Dem og har fortalt nøjagtigt, hvor de står, og jeg tror De vil se, at alle fra panelet på den ene eller anden måde tror på UFOernes eksistens. Jeg håber ikke, jeg tager fejl i det; hvis jeg gør, må jeg bede Dem sige til nu.

Vi kunne tænke os at bore lidt i dette for et øjeblik, og De kan holde noget for øjnene, hvis De vil, men af ren nysgerrighed kunne vi godt tænke os at se, hvor mange af Dem i denne mødesal --- fordi De er astronomer har mange af dem måske haft chancer for at betragte himlen oftere end nogen anden samlet gruppe mennesker, man kunne tænke sig --- hvor mange af Dem i denne sal har set noget usædvanligt, eller noget, De ville klassificere som en UFO? Vil De række hænderne op?

Det var ellers ikke så få! Faktisk anslår jeg, dr. Hynek, at det drejer sig om ca. 30 til 40%. Det var faktisk en god ide. Dr. Hynek har gjort dette næsten alle de steder, han har været rundt omkring i landet. Dr. Hynek, mon De vil fortælle os, hvad De har fundet ud af hos Deres publikum?

HYNEK:

Jeg forventede ikke så stor en procentdel fra dette højtannede publikum. Men sædvanligvis siger jeg i slutningen af en tale, "Nu har De stillet mig spørgsmål, hvad med, om jeg stiller Dem et til gengæld?" Jeg formulerer det gerne sådan, for at prøve at forminske forlegenheden. Jeg siger, "Hvor mange af Dem har set noget, eller har en god ven, hvis sandfærdighed De kan stå inde for, der har set noget i denne katefori, som De ikke kan forklare?" Mit standardresultat er: mellem 10 og 20% af tilhørerne vil række hånden i vejret. Nu er der en stærk udvælgelsesfaktor her. Det betyder ikke, at 10 eller 20% af hele befolkningen har set UFOer; selve den omstændighed, at de er kommet for at høre en tale om UFOer betyder, at de allerede har nogen interesse i forvejen, som meget vel kan være opstået fra en sådan oplevelse.

Derefter stiller jeg et spørgsmål, som ikke så vidt jeg kan se indeholder en udvælgelsesfaktor. Dette spørgsmål vil jeg også

gerne stille her nu, og det lyder, ”Hvor mange af Dem har rapporteret det til flyvevåbnet?” Otte, det er et større antal end sædvanligt. Almindeligvis får jeg kun en, to eller tre hænder. Det har imidlertid gennem årene fået mig til at tro, at der må være et fantastisk reservoir af rapporter, for hvorfor skulle man, når alt kommer til alt, rapportere, stillet over for en næsten sikker latterliggørelse? Hvad andet er der at vinde ved at udfærdige en rapport end latterliggørelse?

Nå, jeg har i løbet af de forgangne år fundet ud af, at der er to grunde til, at folk på trods af denne latterliggørelsesbarriere sender en rapport ind. Den ene skyldes pligtfølelse, og det sker gang på gang. Jeg får ofte breve med ordlyden, ”Jeg føler, det er min pligt som borger at rapportere dette.” Men den anden grund er ren nysgerrighed. De ender tit deres brev med, ”Kan De fortælle mig, om der er andre, der har set noget lignende?” Det har naget dem. De har haft en ærlig og ægte oplevelse, været ude for en UFO-hændelse, og de vil gerne vide, om andre kan hjælpe dem med at forklare den.

PETERSON:

Mange tak dr. Hynek.

Ordet flyvevåbnet kalder igen dr. Jim McDonald til mikrofonen. Dr. McDonald, De har naturligvis været lidt kritisk indstillet over for Condon-rapporten og nogle af forbindelserne dertil. Jeg tror, der er et aspekt, De sagde, De ønskede at fremhæve i forbindelse med flyvevåbnet og UFOerne. Vil De fortsætte?

McDONALD:

Ja, det var med hensyn til Jim Harders udtalelse, at der virkelig var en tid, da flyvevåbnet tog dette alvorligt. Jeg mente, det kunne være oplysende for Dem blandt publikum, som, selvom De har købt Condon-rapporten, måske ikke er nået igennem til side 894. Der har man gengivet et temmelig usædvanligt dokument. Det er lidt ude af trit med resten af rapporten, og jeg har aldrig fundet ud af, hvordan det er kommet ind der. Men det er et brev, der kan tjene som støtte for dr. Harders bemærkning, om at der virkelig var en tid, da flyvevåbnet var ret så interesseret, og hvor de ud-

talte sig i vendinger, der lod formode, at det drejede sig om tekniske fartøjer af ganske ukendt natur.

Datoen på dette brev side 894 i Condon-rapporten er den 23. september 1947. Det var to måneder efter, at en meget stor UFO-bølge i juni og juli 1947 startede problemet. Det er et brev undertegnet af generalløjtnant Twining; og det er til flyvevåbnets befalhavende general. Det opsummerer sommerens opdagelser således:

”Det er luftmaterielkommandoens mening, at (a) Det rapporterede fænomen er noget virkeligt og ikke visionært eller fiktivt. (b) Det er objekter, der sandsynligvis nærmer sig diskosformen, af så betydelig en størrelse, at det kunne se ud til at dreje sig om bemandede fartøjer.” Og fortsættelsen lyder, ”De rapporterede driftskaraktistika som f.eks. voldsomme stigninger, manøvre-dygtighed (især ved rulninger) samt bevægelser, der må anses for undvigende, når de er blevet iagttaget eller kontaktet af ventilgtsindede flyvemaskiner og radar, støtter den mulighed, at nogle af objekterne er kontrollerede, enten manuelt, automatisk eller på afstand. (e) Den almindelige beskrivelse af objekterne lyder således:

(1) En metallisk eller lysreflekterende overflade, (2) ingen spor undtagen i et par enkelte tilfælde, (3) cirkulær eller elliptisk i formen, flad i bunden og kuplet i toppen, (4) flere rapporter om velgennemførte formationsflyvninger varierende fra 3 til 9 objekter.” ... og sådan fortsætter det et par sider.

Det var i 1947, og det drejer sig om et tidligere klassificeret internt dokument fra flyvevåbnet. Det ville være rimeligt nu at tænke på sammensværgelse, men jeg tror det ikke. Jeg tror, at da de var blevet overbevist om, at det ikke var russerne, måtte de mange andre vigtige krav, der stilles til flyvevåbnet komme først, og dette udelukkede en mærkelig sag som UFOernes fra flyvevåbnets direkte interesseområde. Det er uheldigt, at hele ansvaret ikke blev overført fra flyvevåbnet til f.eks. National Science Foundation, men det gjorde det ikke, og så skete der et og andet.

Den sidste sætning i Twining-brevet om formationer af flere objekter kan illustreres (idet vi vender os fra 1947 til 1969) med et Arizona-tilfælde, der fandt sted for omkring 3 eller 4 måneder siden. Jeg har interviewet begge vidnerne, Phoenix-forretningsmænd, som fløj i en Cessna i 1.500 meters højde lidt øst for Lake Havasu i et meget tyndt befolket ørkenområde kl. 15.30; klart sol-

skin, perfekt sigtbarhed. Piloten hed Hermon Slater og den anden Ben Ripley, begge mænd med et godt ry, og som jeg sagde, så har jeg gennemgået dette tilfælde meget nøje.

De så pludselig noget, som de begge bedømte til omkring en snes objekter, der bevægede sig ind under dem, ovale objekter, intet skrog, ingen haler, ingen vinger, bare ovale med bredden på tværs af flyveretningen og et mathvidt bånd med et sort periferisk bånd rundt om, alle med periodiske bevægelser i perfekt harmoni. De kunne f.eks. allesammen slå et slag til siden eller falde. så vidt Ripley og Slater kunne sige, så de ud til at følge landskabsformerne, og de foretog allesammen nøjagtigt de samme bevægelser. De fløj med moderat hastighed, som observatørerne anslog til måske 375 km/t. Her har vi en sag, hvor man ser nedad og har en bestemt afgrænset distance og højde, noget det ofte skorter på i UFO-rapporter.

Dette ville ikke være blevet rapporteret, og ingen ville have hørt om det, hvis ikke en chefredaktør for »Phoenix Gazette«, som kender Hermon Slater, havde hørt om det fra ham og fået ham overtalt til at lade en journalist tale med sig. Med nogen tøven kom begge mænd med en udtalelse, og sådan kom det ud.

Problemet med skjulte UFO-rapporter er en væsentlig del af UFO-sagen; folk ønsker ikke at gøre sig selv til grin. Jeg udsurgte omkring firs vidner i Australien, New Zealand og Tasmanien og fandt, at det var nøjagtigt det samme der. De bryder sig ikke om, at deres naboer skal tro, de har "fået en skrue løs«. Og hvis man taler med folk, der har undersøgt problemet i England, viser det samme sig at være tilfældet der.

SPRINKLE:

Hr. formand, mon jeg kunne indskyde en bemærkning om Spørgsmålet med de skjulte UFO-rapporter.

Nogle af mine venner og kolleger har spurgt, "Hvad ville der ske, hvis 'tallerkenfolket' pakkede sammen nu og aldrig kom tilbage, i det mindste ikke i vor levetid?" Dertil svarer jeg, "Jeg ville gå videre i mit arbejde som en middelmådig professor ved et universitet, De ved nok, fuske med dit og dat og bare bestille noget." Men det forekommer mig, at der kunne gøres mere, især fra videnskabeligt hold, for både Ruppelt-rapporten fra 1956^s og project

Blue Book⁹ samt Condon-kommissionens undersøgelser bedømmer, at kun ca. en tiendedel af observationerne er rapporteret til et officielt kontor. Det tal, der er opgivet af Condon-kommissionen antyder, at 87% af de personer, som påstår at have haft UFO-observationer, ikke fortæller det til nogen udover venner eller slægtninge. Hvorimod omkring 50% af alle voksne ville rapportere en forbrydelse. Dette får mig til at jonglere lidt med størrelserne og komme til den konklusion, at det er værre end en forbrydelse at rapportere en UFO-observation.

PETERSON:

Dr. Sprinkle, jeg kunne tænke mig at give det spørgsmål en lille drejning henimod Dem selv. Nu, da vi taler om UFOernes kriminelle aspekter, lad os da antage, at de i stedet for at forsvinde, forsynede os med et tilfælde, der var absolut dokumenteret, et, der ikke kunne gendrives, og et, som videnskaben måtte acceptere og var nødt til at "tage til sig", hvilken psykologisk virkning ville det have på det amerikanske folk? Kunne de tage det?

SPRINKLE:

Det var der mange, der ikke ville kunne, for mange kommer til mig og siger, "De er psykolog", som om det var noget slemt, og de siger, "De ved, at folk ser, hvad de ønsker at se." Og jeg siger, "Ja, og jeg ved, at folk ikke ser, hvad de ikke ønsker at se." Det er min faste overbevisning, at det ville tage lang tid; selvom en flyvende tallerken ville lande uden for et universitet og en gruppe videnskabsmænd ville få fat på den og derefter analysere den, undersøge den, smage på den, røre ved den, lugte til den, bruge al den teknik, der er til rådighed og bagefter sende den rundt i landet til beskuelse, for senere at give den videre til andre lande, selvom alt dette skete, tror jeg, det stadig ville tage mange år, før hovedparten af menneskeheden ville acceptere det som bevis. Der ville være mange, der sagde, "Det er et trick!" eller "Det er svindel!" Jeg tror, vi må være forberedt på at forsvare os mod noget, vi ikke holder af, i mange, mange år.

Jeg mener ikke, vi kan sige noget om det endnu; jeg taler nu om enkeltpersoner. Nu nærmer vi os nemlig spørgsmålet om soci-

ale processer, og det har jeg ikke tilstrækkeligt kendskab til. Jeg er ikke socialpsykolog. Jeg vil gætte på, at de, der studerer de sociale processer ville hævde, at der findes bevismateriale, der i det mindste peger hen på, at folk klarer det ganske godt, når de står overfor usædvanlige fænomener, såfremt de er forberedte og i øvrigt vågne. Jeg tror også (det er min personlige mening, og andre er måske ikke enige med mig heri), at vi bevidst og ubevidst forberedes, om det så er af vor regering eller af andre væsener, på at blive rede til den dag, da vi virkelig står overfor det faktum, at vi bliver overvåget.

PETERSON:

Dr. Sprinkle, De har formodet, at vi observeres af ujordiske intelligenser; og De, dr. Frank Salisbury, har naturligvis som eksobiolog studeret dette problem og ofte haft det med i Deres overvejelser. Giv os Deres mening om sandsynligheden for "ETI" eller ujordisk intelligens.

SALISBURY:

Jeg tror nu ikke, jeg kan yde mere i den retning end enhver anden her kunne. Det vil sige, vi ved intet om ETI, fordi vi aldrig virkelig er kommet ud for det. Alt vi kan gøre er at betragte det i ganske almindelig forstand; nemlig på den måde, at vi kan se, at dette univers er så umådeligt stort, at der er rige muligheder for den slags, og vi kan slutte deraf, at det må være sket. Men det er alltsammen gætterier. Vi har i virkeligheden ingen sikre oplysninger at arbejde med --- de objektive data, som dr. Saunders talte om.

Det forekommer i høj grad sandsynligt. Vi har et sidestykke til ETI, og det er, at vi har en vis mistanke om, at der er liv på jorden, endog intelligent liv. Altså er der åbenbart intelligent liv i universet, og hvis det er her, kan det også være andre steder.

Der var et lille punkt, jeg gerne ville sige noget om. Dr. McDonald læste op for os af dette brev, der blev skrevet for 22 år siden. Det er interessant, hvordan vi kan glemme nogle af de virkelig iøjnefaldende ting, der er sket. Jeg formoder, at dette ville have sin rigtighed på alle felter (det er fristende til tider at optræde

som socialpsykolog, for det indeholder så mange interessante aspekter), men jeg er blevet mindet om den observationsbølge, der fandt sted over Skandinavien i 1946. Ingen talte om rumskibe, men de talte om raketter, men med alle de kendetegn, som UFO-erne nu har: høj hastighed i atmosfæren, lydløshed, vendinger i rette vinkler ved høje hastigheder o.s.v. Svenskerne havde omkring 2.000 observationer, som de på et vist tidspunkt undersøgte. De sendte vrede noter til russerne og amerikanerne om at holde op med at afprøve raketter i deres himmelrum. Der blev lavet vittigheder om dette, der var på alles læber i sommeren 1946. Selv i 1947, da resten af verden blev interesseret efter Arnold-observation¹⁰, tror jeg ikke nogen tænkte tilbage og forbandt de to ting med hinanden, før Jacques Vallee dykkede ned i avisartiklerne og dokumenterede sagen ganske nydeligt i sin bog her for et par år siden.¹¹

Dette synes at være en ganske typisk situation. vi oplever temmelig iøjnefaldende ting, og kort tid efter har det trukket sig tilbage fra vor hukommelse, så medmindre vi finder på at grave ned efter det, er det borte.

PETERSON:

Dr. Saunders, De nævnte et par af disse ting i Deres bog.¹² Great Falls observationen, Ubatuba observationen fra Brasilien og nogle af de andre. De har også talt om en temmelig klar videnskab, eller noget, der prøver at blive klar videnskab, kaldet ORTHOTENI. Kan De forklare, hvordan det virker, og til hvilken nytte det kan være i undersøgelsesbestrebelse?

SAUNDERS:

Jeg skal i hvert fald prøve på det.

Den grundlæggende ide bag orthoteni indeholdes i de græske ord ORTHO, som betyder "lige" og TENEIS der kan oversættes som "udstrakt", hvorfor ORTHOTENI har den indbyggede mening "strakt ud i en lige linje". Ideen er, at hvis man tager en række gode UFO-rapporter og indtegner deres placering udtrykt i geografisk bredde og længde og derefter ser på, hvad der er sket, vil man opdage eller observere, at der er regelmæssighed over det

hele. Lige linjer, kan trækkes gennem disse punkter med temmelig bemærkelsesværdig præcision, når man tager i betragtning, hvor fint punkterne retter sig efter linjen, og hvor mange punkter, man kan få bragt ind på disse linjer.

Nu er dette en af den slags emner, man kan lege med uden at vide særligt meget om en given rapport. Alt hvad man behøver at vide om en rapport er, hvor den formodes at have fundet sted. Sædvanligvis kan dette afgøres inden-for en eller to km, udmålt på jordens overflade. Når man så har linjer, som strækker sig over flere hundrede km, og man også har punkter, der passer med denne linje med en gennemsnitsafvigelse i størrelsesordenen en eller to km, begynder man at tro, at det kun er disse punkters unøjagtige placeringer, der afholder den lige linie fra at være fuldstændig lige.

Ideen bag dette stammer fra Aime Michel, den franske forsker af dette emne. Han præsenterede det for første gang i bogform i 1958; i engelsk oversættelse hedder den "Flying Saucers and the Straight Line Mystery".¹³ Michel dokumenterede et stort antal linjer, opstået ved observationer i den franske "bølge" i sommeren og efteråret 1954. Ingen andre kunne gøre meget ved det i nogen tid. Men fornyligt katalogiserede Ted Bloecher fra NICAP¹⁴ omkring 850 rapporter (der findes sandsynligvis langt flere) fra vor egen bølge i USA i sommeren 1947.¹⁵ Jeg har leget lidt med disse oplysninger og har været i stand til at finde nogle orthoteniske linjer, som strækker sig fra den ene ende af USA til den anden.

En, der især gør indtryk på mig, og som jeg sådan set har gemt til i aften, involverer 36 observationer ud af de 850 --- det er ca. 4% af dem --- langs en linje, der passerer kun 3-5 km nord for, hvor vi sidder lige nu. Afhængig af hvilken ende man vil kilde begyndelsen, starter den, lad os sige fra Monterey, Californien, og går derfra mod øst gennem Denver, hvor der var ca. 20 rapporter i den bølge, videre gennem Keokuk, Iowa og Columbus, Ohio, og videre gennem Baltimore, Maryland.

Det er meget bemærkelsesværdigt, når man kan sætte så mange observationer op på linje med så snævre grænser. Alle disse rapporter fandt sted inden for en uge mellem den 3. og 10. juli 1947. De passer med denne linje med en gennemsnitsafvigelse på rundt regnet 2,3 km, hvilket ikke er noget urimeligt stort tal; det er let for folk at se noget, der er endog 4 eller 5 km borte, og jeg har kun fået opgivet vidnernes placering. Når vidnerne angiver

retningen til objektet, kan jeg ofte bekræfte, at det er i den retning, det skulle have været, med hensyn til observatøernes placering i forhold til linjen. Dette er blot et eksempel.

PETERSON:

Undskyld mig, men hvor stor er sandsynligheden? Vil De komme ind på det?

SAUNDERS:

Jeg har ikke regnet dette ud, udtrykt i sandsynlighed; jeg tror ikke, jeg har noget apparat, der kunne sætte tilstrækkeligt mange nuller foran selve tallet. Det ville være astronomisk lille. Nogle af de tidligere arbejder med dette har drejet sig om kombinationer med kun 6 eller 8 punkter. Selv med så lille et antal punkter kan man få sandsynlighedsniveauer i størrelsesordenen 10^{-20} .

Dette arbejde kan føre i forskellige retninger har jeg en anelse om, og jeg må hellere gøre opmærksom på nogle af dem. Jeg tror ikke, dette blot er en talleg. For det første ligger det sådan, at hvis man kan konstatere et vist antal sådanne linjer, kan man begynde at se efter forbindelser mellem dem. Hvis man gør det, kan det ikke vare så længe før man finder det muligt at opdage, at de vigtigste linjer, - dem som har masser af observationer, udstrakte længder, mange oplysninger og den slags, at disse måske står i forhold til hinanden, når man indtegner dem på jordklodens overflade. Der er for mange tilfælde, hvor de krydser hinanden i rette vinkler; der er for mange tilfælde, hvor mere end to af dem mødes i et punkt. (Man kan være nogenlunde sikker på, at dette *er* et punkt, når den lille trekant, der dannes af tre linjer, der kommer ganske nær hinanden, faktisk ikke er større end afvigelsens størrelse, som man i forvejen kan vente sig ved tilpasningen til punkterne på den individuelle linje).

Så ret hurtigt begyndte man at forestille sig en form for globalt net. Hvis man derefter tager en ujordisk hypotese med i betragtning, begynder man at opfatte dette som et muligt navigationsnet med skæringspunkterne som mulige placeringer for navigationsfyr --- måske noget i retning af VOR-radiofyr, som vore egne fly anvender.

Man begynder at undre sig over de linjer, der ikke passer med mønstret, og hvorfor de er der. Man begynder at spekulere over forholdet mellem individuelle observationer og disse linjer og muligheden for, at man kan sortere de gode fra de dårlige på dette grundlag --- et grundlag, der er meget subtilt i sammenligning med alt, hvad de originale vidner kunne have noget kendskab til.

HYNEK:

Dr. Saunders, udførte De dette arbejde, mens De var medlem af Condon-kommissionen?

SAUNDERS:

Nej, det har jeg arbejdet på siden.

PETERSON:

Mener De, at disse tilsvarende luftveje eller overhovedet nogle af erhvervsflyvningens flyveruter, eller er de helt afvigende herfra?

SAUNDERS:

Det mønster, *vi* har for flynavigation, indeholder en masse omveje. Vi har en luftrute fra Denver til Kansas City og så måske fra Kansas City til Chicago. Hele distancen udgør ikke en enkelt ret linje. Jeg taler nu om orthoteni-linjer, der strækker sig over tusinder af kilometer. Det kunne tænkes, at vi ville flyve non-stop fra vestkysten til østkysten, men vi ville ikke almindeligvis følge en perfekt storcirkelbue; vi ville almindeligvis tage hensyn til atmosfæriske forhold, undgå storme og den slags ting.

Et andet aspekt af dette er, at vi faktisk ikke taler om et objekt eller UFO, der tilbagelægger hele distancen. Vi taler kun om den omstændighed, at man har haft uafhængige observationer på disse linjer på forskellige tidspunkter, og linjerne dukker først op efter analyser af den art. Linjens tidsberegning er ikke enkel. Det ser mere ud til, at det drejer sig om orienteringspunkter, der kan bruges af forskellige UFO'er på forskellige tidspunkter.

McDONALD:

Mon ikke det var et godt afslutningspunkt for os at tale lidt om, hvad man kunne gøre på mere systematisk vis, hvis videnskaben som helhed tog alt dette mere alvorligt, eller man kunne sige, vågnede op til det faktum, at der er noget om det. Orthoteni-princippet kunne, hvis mulighederne virkelig er så overvældende som dr. Saunders synes at mene, øjeblikkeligt blive et afklarende moment. Naturligvis inddrages der en masse andet af fundamental art; men en del mennesker, som har hørt en smule om UFO-problemet, og som f.eks. er videnskabsmænd eller teknikere, trækker opgivende på skuldrene og siger, "Jamen, man kan jo ikke studere det alligevel, hvad der end sker." Sådan er det bare ikke.

Nå, måske er en meteorolog lidt mere vant til at have med ret undvigende problemer at gøre end visse andre forskere. Teoretiske fysikere ville i hvert fald ikke bryde sig om at jage omkring efter støvhvirvler eller gå ud på ekspeditioner i marken ti gange for at få en god observation. Men der findes teknik, som vi ikke behøvede at bruge så forfærdelig mange penge på, før vi kunne begynde at få en masse nyttige oplysninger, og radar er nr. 1 i den kategori. Fra de sidste 20 år er der en hel del radartilfælde, kombinerede radar-visuelle tilfælde o.s.v. Condon-rapporten har nogle, der er umådeligt interessante. Se på Lakenheath-sagen, en sag, som har jordvisuel, jord-radar og flyve-visuel bekræftelse; der opsendtes et hurtigtgående jagerfly, og UFOen lagde sig i halen på jageren, mens det hele blev fulgt fra jorden.

Radar har været involveret i mange UFO-tilfælde, civile og militære; men når man taler med radarfolk, finder man, at de foretager sig det samme med deres data, som de fleste andre forskere gør med deres. De gennemtrawler det, frasorterer og afviser alt andet end det, de er ude efter, med et udvælgessystem, der er indrettet, så de undgår at blive overvældet af en masse informationer, de ikke ønsker. Nettovirkningen er, at verdens radarsystemer ikke anvendes til at holde udkig efter UFOer. Hvis objektet ikke befinder sig inden for rammerne af det mønster, som er afstukket for en given FAA afdeling, eller en given ADC afdeling (Air Defence Command- luftforsvarskommando), bliver det ignoreret.

Men mit hovedpunkt her er, at radar er umiddelbart tilgængeligt som et middel til at indsamle objektive UFO-data.

Så er der en meget fængslende klasse tilfælde, som bredt kategoriseret berettiger til benævnelsen "elektromagnetisk", i den forstand, at der indvirkes på genstande som fjernsyn, radioer og kompasser. Ure stopper, magnetometre forstyrres i nogle få tilfælde, og mange bilers tændingssystemer svigter. Dette antyder, at man kunne konstruere elektromagnetisk følsomme apparater, som tillod overvågning på systematisk vis og som samlede betydningsfulde nye oplysninger på den måde også.

Man kunne gå videre; optisk teknik, fiskeøjekameraer og Prairie Network (net af meteor-kameraer) er diskuteret i Condon-rapporten, og der var nogle få uforklarede tilfælde der, men man var ikke interesseret i disse, fordi man var på udkig efter meteorer. Disse udvælgelsessystemer går igen alle steder, hvor der er dataindsamlinger. Dr. Hynek, jeg tror, jeg citerer Dem rigtigt ved at sige, at der afvises 800 signaler om måneden på BMEWS systemet, (USA's store radarvarslingsystem) men måske må *De* hellere give det rette tal for ikke-ballistiske radarmål.

HYNEK:

UCT er noget i den retning. "UCT" - betyder "uncorrelated target" (ukorrelative eller ikke tilsvarende mål) - fordi de ikke går i en ballistisk bane.

McDONALD:

Og der er 800 om måneden?

HYNEK:

Der er ca. 800 om måneden, ja.

McDONALD:

Det understreger, hvorfor hvert system må have et indbygget udvælgelsessystem, og som nogen siger, (jeg tror, det står i Condon-rapporten), "Det, der er støj for en mand, er signal for en anden". UFOerne er ingens signal indenfor vor nuværende videnskabelige verden.

PETERSON:

Tak dr. McDonald.

Dr. Hynek, eftersom nogle af disse oplysninger dr. Saunders netop har præsenteret os for åbenbart er nye indenfor videnskaben, kunne jeg tænke mig at spørge Dem, hvad De mener om ORTHOTENI, og hvilken virkning De tror, dette kan få på UFO-studierne?

HYNEK:

Da ORTHOTENI først blev forelagt af Michel følte jeg, at det faktisk forekom noget anstrengt, og at vi hellere måtte se nøjere på statistikkerne. Der måtte efter min mening være tale om nogle mærkelige udvælgelsesfaktorer, kilder til fejltagelser, som man ikke rigtigt kunne få øje på. Men jeg er fuldstændig villig til at tage dette aspekt med i betragtning, da jeg ved, dr. Saunders ikke ville forelægge det i fulde alvor, hvis han ikke rent matematisk var overbevist om, at der var realiteter bag.

Så her har vi altså endnu et pokkers fængslende aspekt af hele dette problem.

PETERSON:

Bare et par spørgsmål endnu, mine herrer, som jeg kunne tænke mig at forelægge panelet som helhed. Iøvrigt vil jeg fortælle Dem, at den hviskende samtale her oppe på scenen har drejet sig om, at panelet har udtrykt ønske om at give Dem chance til at stille spørgsmål inden for et begrænset tidsrum. De vil derfor i omkring 115 til 20 minutter kunne stille spørgsmål, men først lidt senere. De kan jo begynde at spekulere over, hvilke spørgsmål, De kunne tænke Dem at få besvaret.

Dr. Sprinkle, jeg ville gerne spørge Dem. Dette panels reaktioner overfor Condon-rapporten var åbenbart negativ. UFOer ses i "bølger" og jeg ville gerne påpege, at der ikke har været nogen større bølge, siden Condon-rapporten blev udgivet. Betyder det på nogen måde, at offentligheden er blevet beroliget til det punkt, hvor --- jeg ved, De ikke holder af ordet --- "massehysteriet", som

efter nogles mening kunne være ansvarlig for nogle observationer, altså kunne den være blevet beroliget så vidt, at Condon-rapporten har været en medvirkende faktor til at neddysse alle bølger fra den senere tid?

SPRINKLE:

Jeg kender ikke svaret på det spørgsmål, men jeg vil med glæde spille den typiske ”professorrolle” og sige, hvorfor jeg ikke ved det.

På et tidspunkt havde ordet flap (”bølge”) så vidt jeg forstår en lidt anden betydning. Ufologerne har nu overtaget det, fordi flyvevåbnet benyttede det som udtryk for et stort antal UFO-observationer. Jeg forstår på nogle, der er bedre kendt med arbejdet end jeg, at der har været et vist mønster, i det mindste mellem 1947 og 1957. dr. Jacques Vallee og hans kone konstaterede ved hjælp af tusinder af rapporter, at der var en 26-måneders periode, hvor der åbenbart var en tydelig stigning af observationer over hele verden og til tider også på særlige steder: der var 200 landingsrapporter i Frankrig i 1954; i 1952 og 1957 var det USA, og jeg forstår, at de latinamerikanske lande, Sydamerika, i det sidste årstid har haft en observationsbølge.

Nu fandt dr. Fontes, afdøde dr. Fontes, som ydede så stort et arbejde, sammen med Michel og andre, at dette fænomen virkelig fandt sted, og han var i stand til at forudsige, at september og oktober 1967 ville være tidspunktet for en stigning i observationerne, og det kom til at stemme. Ikke nødvendigvis, fordi han havde forudsagt det, men fordi fænomenet viste sig, og folk rapporterede det. Hvis mønsteret fortsætter, og det er der ingen, der kan sige noget om, så skulle man forvente et stigende antal observationer rapporteret i november 1969.

Det forekommer mig, at man må overveje: betyder det, at der findes en eller anden 26-måneders virus eller en 26-måneders sygdom, der slår til og vender tilbage igen? Eller er der en anden mulighed? Jeg ved det ikke, men jeg synes stadig det er muligt at studere disse virkninger uden absolut at skulle sige, ”Ah, massehysteri!” For, så vidt jeg ved, er der intet materiale, der underbygger, at massehysteri slår til hver 26. måned.

PETERSON:

Mange tak dr. Sprinkle.

Lad os gå lidt mere i dybden med dette. Dr. Hynek, da De udsurgte tilhørerne, så De, at af de 30 til 40%, der rakte hænderne i vejret, havde kun 7 eller 8 *rapporteret* at have iagttaget en UFO, og dr. Harder, fordi størstedelen af tilhørerne er amatørastronomer, er jeg sikker på, at et altoverskyggende spørgsmål her i aften er: Hvis man ser en UFO, hvor kan man så rapportere det, og hvad skan man gøre? Det vil jeg gerne lade gå videre til panelet, for jeg er sikker på, at alle gerne ville have et lille råd i den retning.

HARDER:

For det første er der visse ting, som folk med tekniske kvalifikationer kan yde, mens gennemsnitsbøgeren måske ikke er i stand til det. Men vi har ved en lejlighed fundet et enormt interessant fænomen, nemlig rotation af polariseret lys i nærheden af UFOer. Dette kan påvises af alle, der har polaroidbriller på, hvis objektet befinder sig på den rette del af himlen. Se efter skiftende lys og mørke ringe rundt om objektet.

(Dr. Hynek sender et lille polaroid-filter over til dr. Harder).

HARDER:

Her har jeg nu faet et af dr. Hynek. Er det noget, polaroidkompagniet giver gratis væk?

ALLE FRA PANELET:

Hvis man køber brillerne!

HARDER:

Vi kunne måske reklamere for det heroppefra. Men prøv, hvis De ser noget på dagshimlen, at betragte det med og uden polaroidbriller. Såfremt De ser noget usædvanligt, rapporter det venligst til dr. J. Allen Hynek, Dearborn Observatory, Northwestern University, Michigan, Evanston. I Skandinavien kan man rapportere

til Skandinavisk UFO Information, Postboks 95, 6200 Aabenraa. UFO-spørgeskema findes bagi. Vi vil anmode Dem om at rapportere alt, hvad der er virkelig iøjnefaldende usædvanligt, for jeg tror ikke, jeg vil opmuntre nogen til blot at rapportere lysglimt på himlen; vi har nok af dem. Men rapporter alt, der indeholder usædvanlige aspekter. Sæt Dem i forbindelse med et af medlemmerne af panelet her, som er mere eller mindre i forbindelse med hinanden, eller med en af de to store UFO-organisationer i USA. Hvis det er Deres ønske at være anonym, så vil vi alle og ganske sikkert også disse organisationer respektere det.

HYNEK:

Må jeg føje lidt til?

PETERSON:

Ja, værsgod.

HYNEK:

Hvad bør man rapportere? Jeg synes, at en af de ting, der er så skuffende ved at læse UFO-rapporter i almindelighed er den kvalitative og anekdotiske natur, mange rapporter har. F.eks. vil nogle i fuldt alvor og oprigtighed sige, at objektet var stærkt lysende og bevægede sig meget hurtigt. Men hvad betyder det helt nøjagtigt?

Enhver bedømmelse af lyset bør sammenlignes med noget. Lyste det kraftigere end en lommelygte; en almindelig lommelygte holdt en meter fra et menneskes øjne? Eller lyste det klarere end en ildflue på ti skridts afstand eller hvad? Vi behøver en vurdering, for hvis vi kender afstanden og får en vurdering af lysets klarhed, kan vi udregne genstandens absolutte størrelse og få energiens udgangseffekt, ser De. Men bare at sige, "Det lyste meget klart!" hjælper os ikke.

Det er også indlysende, at man ikke kan bedømme hastigheden, medmindre man kender afstanden og hastigheden i lige linje; men man kan udmærket bedømme vinkelhastigheden. Hvis man holder sin hand lige ud, hvor længe var objektet så om

at gå fra tommelfinger til lillefinger? Var bevægelsen ensartet, standsede objektet, vendte det, hvad var tidsforbruget, tidsbevægelses rækkefølgen? Det er forfærdelig vigtigt, men kun enkelte gør sig den ulejlighed at anføre disse ting.

Så skal man selvfølgelig bemærke tidspunktet og vejr-betingelserne. Undertiden må man læse en rapport flere gange igennem for at finde ud af, om den foregik om dagen eller om natten.

Så prøv at være kvantitativ og lad mig gentage invitationen. Det har stor videnskabelig betydning at rapportere, hvad jeg ville kalde nærobservationstilfælde. Jeg er enig i, at lys på nattehimmelen kun har ringe interesse. Vi kunne lægge et vidne på pinebænken og dog ikke få flere oplysninger ud af ham om et lys, der gik tværs over nattehimmelen. Men hvis der hænder noget inden for hundrede meter fra ham, kan der siges noget om størrelse, farve, lysstyrke, lyd eller mangel på samme; et sådant tilfælde kan give betydningsfulde oplysninger.

HARDER:

Der er endnu en ting, jeg gerne vil bede om. Hvis De kommer indenfor en afstand af omkring 10 meter fra en UFO, uden at der er gået panik i Dem, er det ret sandsynligt, at De har været udsat for stråling eller radioaktivitet. Næsten alle er nu til dags rige nok til at have en smule guld på sig og guld har af alle grundstoffer den største mulighed for at fastholde langsomme neutroner. Den inducerede radioaktivitet er stærk. Den er tre dage om at halvere sig, så hvis vi kan få det til et kompetent laboratorium, kan vi højst sandsynligt få gode målinger. Vi kan bruge en guldring (jeg tror faktisk ikke, vi ville bede om en guld tand:) eller en anden lille guldenstand af den art for at undersøge, om UFOerne udsender neutroner.

McDONALD:

Jeg tror, det ville være af interesse for jer astronomer i salen at vide, at en af de universelle klager fra personer, der undersøger UFOer, er, at ca. 99% af befolkningen (det gælder ikke bare amerikanere) er så godt som uvidende om, hvad man mener, nar man

forsøger at få rede på en UFOs vinkeldiameter. Det er kvalfuldt at forsøge at få pålidelige oplysninger om en vinkeldiameter, selv om en gruppe astronomer sikkert ville klare sig fint her. Dette punkt er morsomt illustreret af Jacques Vallee i en fodnote i hans første bog, jeg mener, det var der, det kan du fortælle os Allen, at et vidne sagde, at UFOen ”var så stort som en stjerne i udstrakt arm”.

Med hensyn til amatører astronomer, så minder dette mig om et andet punkt, jeg vil fremhæve. En masse mennesker siger, ”Jamen, hvorfor ser amatører astronomer ikke disse UFOer?” Nu så vi jo nogle hænder her, og uden tvivl tilhørte nogle af dem amatører astronomer. Jeg blev faktisk stillet det spørgsmål af en af landets førende astronomer, en internationalt kendt astronom fra mit universitet. Jeg vil ikke nævne hans navn. Jeg drøftede sagen med hans gruppe og han rejste dette spørgsmål: ”Hvorfor ser amatører astronomer ikke UFOer?” Han indrømmede, at der var langt flere amatører end professionelle og naturligvis, at de fleste professionelle astronomer slet ikke ser på himlen. Jeg var i en ubehagelig situation, da jeg vidste, at der i værelset sammen med os var to af hans egen stab, havde set UFOer. De havde fortalt mig om deres observationer før de blev professionelle, da de havde været amatører astronomer, men sagt, ”Fortæl det ikke til nogen.” De var til stede der i værelset, men sagde ingenting til denne udmærkede professor; jeg turde ikke sige andet om det end, ”Der er to af dem i Deres stab, Sir:”

PETERSON:

Er der nogen, der har mere at tilføje? Dr. Saunders, om rapportering? Dr. Salisbury?

SALISBURY:

Jeg er kommet til at tænke på noget, der ikke har særlig stor forbindelse med det, vi har talt om her, men jeg ville gerne spørge dr. Harder eller måske dr. McDonald: er det muligt, at et objekt ikke opfanges på radar selv om det er indenfor rækkevidde? Jeg forstod af Deres fortælling, at det er muligt.

McDONALD:

Jeg kan svare ja til det spørgsmål. Det kan selv vi gøre. Der er ECM teknik foruden radarobserverende materialer, der gør det, men det mærkelige er, at UFOerne i mange tilfælde forsvinder øjeblikkeligt under omstændigheder, der er vanskelige at beskrive på nogen måde. Hvis man nu kun havde et af disse tilfælde, kunne man lægge skylden på radarapparatet, men det er sket for mange gange, og det er understøttet af mange eksempler på øjeblikkelig forsvinden i fuldt dagslys, set af meget erfarne personer.

HARDER:

Forklaringen på det er måske givet af et fotografi taget i Alaska; De kan måske huske det berømte tilfælde, hvor en person anvendte et selvudløsende kamera til at tage et billede af sig selv. Netop som lukkeren kikkede, startede et UFO, som havde svævet over en sø i nærheden, og i det tidsrum kameraet var åbent, 1/60 sekund, havde det med lynets hast flyttet sig 36 meter fra en stående start.

McDONALD:

Det som forekommer ”øjeblikkeligt” er måske blot umådelig hurtigt. Det ville i det mindste være en mere bekvem forklaring end den rene forsvinden.

HARDER:

36 meter på 1/60 sekund ville være ret nær ved en forsvinden:

McDONALD:

Javel, og disse forholdsvis hurtige bevægelser giver rimelige forklaringer på radar-forsvinden, for de fleste søgeradar opererer med fejende bevægelser. 3 til 5 sekunder mellem hver fejning gi-

ver masser af tid til tilsyneladende øjeblikkelig forsvinden fra radarskærmen.

For at illustrere de ganske velobserverede hurtige forsvindingsnumre, kunne jeg fortælle om et tilfælde, jeg har undersøgt i Naval Weapons Center, det daværende Naval Ordnance Test Station i Californien. To erfarne personer, som jeg begge har interviewet, så et objekt svæve ganske kort tid over Michelson laboratoriet. Da et fly fra fladen fløj hen over laboratoriet og lagde an til landing, steg dette mærkeligt formede objekt pludselig fra en anslået højde på 125 eller 150 meter til omkring flyets højde og indtog hurtigt en position ud for dets styrbords vinge. Det fulgte flyet et stykke tid, som de to mænd vurderede til henholdsvis 30 og 40 sekunder. Så steg det pludselig i en ret stejl vinkel mod sydvest og forsvandt hurtigt ud af syne. De to mænd havde åndsnærværelse nok til at vende sig væk fra hinanden og øjeblikkeligt i støvet på parkeringspladsen tegne en skitse af deres indtryk af objektets form og uafhængigt af hinanden genkalde sig detaljerne, før de diskuterede det. Da de sammenlignede optegnelserne, sagde den ene til den anden, at han mente det var halvandet sekund om at forsvinde ud af syne; den anden mente, det tog ca. to sekunder.

Skønt det var et eksempel, hvor observationserfaringen hos de implicerede mænd var usædvanlig stor, er forsvindingstider i den størrelsesorden på ingen måde isolerede tilfælde. Sammenlignet med den typiske fejningstid på 5-10 sekunder ved søge-radar, behøver det ikke betragtes som et uafhængigt mysterium, at radarblips for uidentificerede objekter siges at forsvinde "øjeblikkeligt" fra radarskærmen.

SALISBURY:

Som nogen sagde tidligere i aften, hver af os har vore egne personlige beretninger om UFO-undersøgelser at fortælle. Jeg kunne tænke mig at berette lidt om nogle af mine. I efteråret 1966 stod der et par korte artikler i avisen, der fortalte om UFO-observationer i det østlige Utah, specielt i Vernal. Omkring den tid mødte jeg en realskolelærer fra Roosevelt, Utah i Uintah Basin, hvor Vernal også ligger, og han fortalte mig at han havde gjort en del ud af undersøgelserne på stedet af observationer, som var kom-

met ham for øre. Da disse observationer havde været i omkring to år, fik jeg endelig lejlighed til i sommeren 1968 at tilbringe omkring tre uger i Uintah Basin, netop omkring Roosevelt. Fysiklæreren, Joseph Junior Hicks, lod mig gennemgå sine optegnelser, og han og jeg gik ud og optog interviews på bånd med ca. tyve af hans bedste vidner. Vi kom til det resultat, at 68 af observationerne i hans arkiv var ualmindelig gode --- det er iøvrigt flere end Condon-kommissionen gennemgik! Junior Hicks havde allerede udelukket ca. 3 ud af 4 af de observationer, han havde hørt om, fordi de kun drejede sig om fjerne lys i bevægelse.

Mange af de andre observationer var imidlertid højst interessante, og jeg ville ønske, tiden tillod at gengive mange af dem. Der var nærobservationer, der varede fra tre minutter og opefter. Der var talrige natobservationer, undertiden af objekter på nært hold, der svævede kun nogle få meter over jorden. En del indianiske børn i Randelett løb ud af huset en søndag eftermiddag, da værelset blev oplyst af et rødt lys, og de så et enormt objekt, fladt i bunden, kuppelformet foroven, der stod lige oppe over deres hus. Det blinkede og udsendte en rød lysstråle. En nabofamilie, der kom hjem, så også objektet. Et objekt på ca. 15 meter i diameter, glødende orangerødt, med rundt grundrids, men fladt på den nederste trediedel og med ligesom røde flammer strømmende horisontalt ud fra bunden, fulgte i et tilfælde en ældre dame til hendes hjem hele vejen fra Vernal til Roosevelt, en afstand på ca. 45 kilometer. Et andet vidne så øjensynligt det samme objekt.

I en af de bedste observationer kørte en ung mor, Joe Ann Harris, fra Roosevelt til Randelett med en kraftig indianerkvinde på forsædet og fire indianske teenagerpiger på bagsædet. Joe Ann kørte dem hjem efter et kirkeligt arrangement i Roosevelt. Syd for Fort Duchesne udpegede en af pigerne en blinkende "stjerne", men man blev snart klar over, at det ikke kunne være en stjerne, eftersom den var nedenunder horisonten, som var ret tæt på. Joe Ann sagtnede farten, så de bedre kunne se, og objektet begyndte at bevæge sig henimod dem. Mens objektet var oplyst, så det ud til at være stationært; det slukkedes derefter, og næste gang det tændtes, var det meget nærmere. Da der var gået ca. halvdet minut, var det lige foran bilen, måske 15 meter borte. Det var "så stort som kirken i Randelett". Det var også fladt i bunden, kurvet på toppen som bunden af en omvendt tallerken fra kanterne ind

mod midten, hvor der var en kuppel, og det var tilsyneladende fra kuplen lysblinkene kom.

Da objektet vippede ned mod vognen, blev Joe Ann ganske panikslagen, og det samme gjorde alle hendes passagerer. De fire indianerpiger havde lagt sig ned på bunden af vognen bagi, og den store indianerkvinde lå nede under handskerummet foran forsædet --- en bedrift, der endnu får Joe Ann til at undres! Joe Ann satte vognen i bakgear og kørte baglæns for at prøve at komme væk fra objektet. Hun var overbevist om, at hun ville blive kidnappet af et ujordisk væsen. Da hun så sig tilbage for at bakke ned ad vejen, fik hun øje på forlygterne af en bil, der kom rundt om bakken bag hende, og da hun så forud igen, var objektet borte. Den anden bil så ikke objektet. Indianerpigerne ville ikke komme op fra bunden af vognen, før de alle var afleveret ved deres hjem i Randelett --- af Joe Anns mand, for hun ville ikke køre vognen, da hun først var kommet hjem. Manden bevidnede hendes sindstilstand.

Da Joe Ann var drejet mod syd mod Randelett, fortsatte en veninde, Estel Manwaring, mod øst på vej til Vernal. Omkring det tidspunkt, da objektet må have forladt Joe Ann, bemærkede en indianerpige, Estels eneste passager, et blinkende lys ud for vognen til højre. Estel var ikke bange --- objektet angreb hende ikke --- så hun kørte videre og betragtede det over en strækning på en lille kilometer. Hun beskrev det senere som meget lig det objekt Joe Ann havde set, med undtagelse af, at det havde blinkende lys rundt langs kanten, så strålende, at hun vanskeligt kunne se for længe ad gangen på objektet. Til sidst drejede hun mod syd ind på en smal vej henimod objektet, slukkede lygterne, og vips var objektet borte i løbet af et sekund eller to. Hun sagde, at hendes nakke bagefter gjorde ondt, fordi hun lagde hovedet hurtigt tilbage, for at se det flyve op mod himlen. Dette var et gennemgående træk i de 68 observationer, vi undersøgte. Samme aften havde Mr. og Mrs. Vearl Haslim betragtet et objekt omkring et minut, hvorefter det gik lige opefter "som et bakkende meteor". så hurtige bevægelser fandt sted i Uintah Basin så vel som i Alaska og andre steder.

Nå, jeg mistede meget af min objektivitet efter at have talt med alle disse mennesker. Jeg blev overbevist om, at de virkelig havde set noget, der lå ganske uden for mine evner at forklare i almindelige udtryk. Mange af dem så store, metallisk udseende

objekter på nært hold, igen og igen. Der er ca. 4.000 indbyggere i Uintah Basin, og Junior Hicks har omkring 250 af dem noteret i sine optegnelser; det er over 5% af befolkningen der. Når vi gik omkring og talte med folk, kom der hele tiden nye beretninger frem. Hvis vi havde fulgt disse op, er jeg sikker på, vi kunne have hævet procentdelen betydeligt. Måske har halvdelen af befolkningen i dette område gode beretninger at fortælle, og jeg kunne kun konkludere, at der skete noget der.

HYNEK:

Havde nogle af vidnerne teknisk uddannelse?

SALISBURY:

Nej, ikke i den forstand, at de er rutepiloter o.s.v. Men de er gode observatører i den forstand, at de er jægere. De havde kikkerters i deres handskerum. Mange af observationerne var med kikkerters. De havde kikkertsigte på riflerne, og de kunne bedømme afstande på en måde, der virkede meget tillidsvækkende. De er landlige mennesker. De er meget ofte udendørs for at udføre deres arbejde. Det var en af tingene, og de kendte størrelsen på en 40-acre mark. Hvis de sagde, det var en 40-acre mark borte, kan man være sikker på, at de ved, hvor langt væk det var. De var gode observatører på den måde, men ikke hvad angår moderne teknologi.

PETERSON:

Ja, Dr. Harder.

HARDER:

I vor tidligere samtale, hvor vi prøvede på at give nogle retningslinier til dem, vi gerne ville opmuntre til at indsende rapporter, foresøgte jeg at foreslå en mulighed, der ligger temmelig langt ude. Nogle af Dem har måske været ude for en UFO-nærobervation og har senere opdaget, at De har mistet en time eller to. Hvis De kender nogen, som har oplevet dette, og som på mystisk vis har

mistet hukommelsen for en time eller to, ville jeg meget gerne i forbindelse med vedkommende.

SPRINKLE:

Anden:

McDONALD:

Fænomenet med ikke at rapportere UFOer, som alle vi heroppe kender så godt, er fra et social-psykologisk synspunkt meget fascinerende. En mand kom ind på mit kontor i Tucson sidste uge. En ganske intelligent mand, en forretningsmand fra Arcata, Californien. Han rømmede sig og sagde, at han altid havde haft lidt dårlig samvittighed over aldrig at have rapporteret til nogen overhovedet, hverken officielle eller videnskabelige kanaler, noget som han havde set sammen med 4 eller 5 andre i Arcata. Halvanden time senere havde jeg en masse optegnelser om et tilfælde, der fandt sted, jeg tror det var den 3. august 1953. Her kom en mand op til mig i 1969 for at rapportere, fordi det nagede ham lidt (han var tilfældigvis i Tucson på besøg hos nogle venner). Han var et meget oprigtigt menneske. Han sagde ligeud, at han som forretningsmand ikke kunne tage den slags drilleri og forstyrrelser, han vidste, han ville blive udsat for i forretningslivet i Arcata, hvis han havde rapporteret det. Derfor havde han altså ikke rapporteret. Den manglende rapportering besværliggør efterforskning og er en del af dette problems hele baggrund.

En morsom parallel, der så ganske afgjort ikke har noget med UFOer at gøre, fandt sted i Westchester County, New York, for ca. halvandet år siden. Det blev meget omtalt på forsiderne af Wall Street Journal. En importør af sjældne dyr havde illegalt fået fat i nogle "Wallabies", hvis De ved, hvad en wallaby er; det er en lille udgave af en kænguru. De slap løs, og fordi han havde brudt den lokale lov, bekendtgjorde han det ikke straks, ej heller averterede han efter sine wallabies. Det viste sig, da det til sidst kom ud, at en del mennesker i Westchester County havde set wallabies, men de havde ikke sagt det til nogen. Men endelig efter 4 eller 5 ugers forløb kom det ud, da en politibetjent havde set sin *anden* wallaby og fik mod til at rapportere det. Så indkom der 6

eller 8 rapporter om wallabies: Det er et socialpsykologisk fænomen, jeg aldrig har været på det rene med, før jeg kom ind i UFO-problemet. Folk rapporterer simpelthen ikke åbent om mærkelige ting. En forfatter har formuleret dette på en meget slående måde. Han sagde, at det amerikanske folk ikke fortæller USA's flyvevåben sandheden om UFOerne! Det er helt rigtigt!

PETERSON:

Tak dr. McDonald.

Et sidste spørgsmål, før vi åbner for spørgsmål til panelet. De, mine herrer, udtaler Dem her alle seks for første gang siden Deres møde i kongressen. Kan vi begynde i Deres ende af bordet dr. Harder og arbejde os nedefter. Mit spørgsmål lyder: Hvad er den videre vej frem?

HARDER:

Jeg personligt har interesser, der ligger hinsides det, blot at bevise, at UFOerne eksisterer. Jeg tror tiden er kommet til at konstatere, hvad de er, og det indbefatter mere end bare at fastslå hastigheder, retninger og vinkelaccelerationer hos disse genstande. Jeg tror, der er noget, vi bliver nødt til at se på, og vi bliver nødt til at få det amerikanske folk til at hjælpe os ved at få dem til at rapportere det, nemlig: effekter med polariseret lys, elektromagnetiske effekter og nærobservationer. Jeg tror, idet jeg taler for APRO, at vi er meget interesseret i at skaffe videnskabelige oplysninger, der vil sætte os i stand til at sige, hvad disse genstande er. Vi ved, at det er et meget vigtigt arbejde at prøve at fastslå, at de er virkelige. Vi er stadig meget interesseret i at finde ud af, *hvad* de er, endog før National Academy of Sciences forsikrer os om, at de er virkelige. Jeg tror, det må blive den vej, vi skal gå. Vi behøver ikke at lade os anfægte af den omstændighed, at ikke alle har de samme ideer, som vi har, før vi virkelig går i gang med at arbejde på de svære problemer, jeg har prøvet at trække op.

SPRINKLE:

Jeg vil svare på tre måder. Personligt har jeg planer om at fortsætte undersøgelsen, især de psykologiske aspekter, hos UFO-observatørerne og deriblandt specielt hos dem, der rapporterer psykiske indtryk efter eventuel kommunikation med UFO-besætningsmedlemmer. Jeg ville meget gerne forestilles for UFO-besætningsmedlemmerne, og er der nogle der ved, hvordan man gør det, så ville jeg meget gerne tale med ham eller hende eller dem. Som andet punkt vil jeg håbe, at vi seks vil fortsætte korrespondancen, og at vi også fremover vil mødes og diskutere måder at behandle problemet på, samt hvordan det kan undersøges. Og som tredje punkt vil jeg håbe, at indflydelsen fra mennesker som De her i salen og andre ligesindede vil føre til en fast undersøgelsesafdeling.

HYNEK:

Vi er nu endelig kommet bort fra de tider, da UFO, skønt kun et ord på tre bogstaver, ofte har fået samme odiøse betydning som visse ord på fire bogstaver (four letter words = bandeord). Det er nu blevet nogenlunde acceptabelt at vise, at man har interesse for emnet; så det er i hvert fald et skridt i den rigtige retning. Jeg tror, at denne gruppe sammen med andre måske ville kunne optræde som en organisation bestående af interesserede videnskabsmænd. Jeg har fået breve fra mange, - og det har vi nok alle, - breve fra videnskabsmænd, der faktisk erklærer: Hvis De en gang får startet noget, i betydningen får financieret støtte til noget, vil vi være villige til at slippe, hvad vi har i hænderne, og være med i bestræbelserne, men sig ikke noget om det til nogen nu.

Jeg mener, at vi måske skulle tænke alvorligt på at danne en forening af interesserede videnskabsmænd. I hvert fald bør De af Dem i salen, der enten selv har haft UFO-oplevelser eller kender pålidelige mennesker, som har haft, specielt i nærobservationsklassen, følge Deres videnskabelige ansvar og rapportere det til de ansvarlige!

McDONALD:

For et problem af så enorm potentiel betydning, som jeg faktisk tror, UFO-problemet er, kan det forekomme lidt kortsigtet og noget jordbundet, at have de meget begrænsede formål, jeg har, men fra starten af min treårige bestræbelse, har jeg kun prøvet at fuldføre en grundlæggende ting; Det er at hjælpe med til at få det te forvirrede problem bragt frit frem, så mange forskere, specielt yderst dygtige forskere, kan se på det. Jeg tror for det første det kræver de bedste videnskabsmænd, og for det andet at det ikke vil ske, før Washington tager det alvorligt, og Washington tager ikke problemet alvorligt *nu*.

Jeg taler af direkte erfaring, når jeg efter at have talt med militært personel siger, at grunden til at de ikke tager sig af det nu, er Condon-rapporten. så i 6 måneder er al min tid med UFO-problemet gået med at undersøge sagerne i Condon-rapporten for at prøve at forberede en gendrivelse. Det mål, er jeg bange for, er det næste absolut nødvendige skridt; et meget kortsigtet mål, ikke særlig storslået, men det er efter min mening det absolut nødvendige næste skridt for at få problemet tilbage i det rigtige spor. Det jeg har fundet frem til i de 6 måneders undersøgelse af sagerne i Condon-rapporten er yderst nedslående.

SALISBURY:

Jeg er rede til at give denne organisation, hvad der tilkommer den. Vi vil måske lidt senere vælge en formand, men jeg vil med det samme nominere dr. Hynek. Jeg tror bestemt, det ville være en god ide. Det har faktisk gjort indtryk på mig i nogen tid, at vi kunne udforske sagen videnskabeligt på den måde, vi er vant til i vort arbejde, hvis vi havde tid og penge, d.v.s. vi kunne prøve at indhente virkeligt objektive oplysninger: fotografier, spektroskopiske studier, lydoptagelser måske, hvis man kom tæt nok på. Vanskeligheden med dette er, at man ikke kan sætte udstyret op, hvor UFOen vil vise sig, eller det har vi i det mindste ment. Men jeg tror, historien vil vise, at UFOerne faktisk forekommer i koncentrationer i visse områder gennem relativt korte tidsperioder.

Fuller rapporterer¹⁶, at rundt om Exeter, New Hampshire, kunne folk, mens UFO-bølgen var på sit højeste, køre ud, parkere

ved el-ledningerne og ofte blive belønnet med en observation. Muskarello, den unge mand, der så det store objekt på vej hjem til Exeter den nat, gik ud sammen med sin mor, satte sig på en bække flere nætter og så objektet igen efter to eller tre ugers forløb.

Det er da opmuntrende! Hvis vi kunne komme ud til sådan et område i tide, tror jeg, at mennesker, som er ordentligt oplært, og som har det rette udstyr, kunne gå ud i området, sætte vagter ud og måske få fat i den slags oplysninger, som vi alle så forfærdelig gerne vil have, nemlig de virkeligt objektive oplysninger, som videnskaben er vant til at have med at gøre. Der skulle bruges penge, tid, samt lyst til at gøre det, men jeg tror, der kunne gøres, og måske kommer vi engang så langt, at det kan udføres.

SAUNDERS:

Jeg tror ikke, der er meget tilbage for *mig* at foreslå, som ikke allerede er blevet foreslået af en af panelets medlemmer. Jeg er bestemt enig med Dem i den ide, at vi ikke behøver at afvente enighed om, at der er et problem, før vi begynder at arbejde på det. Der findes tilstrækkeligt med dygtige folk til at gøre gode fremskridt i sagen. Jeg tror, vi allerede kender lidt til det; at der er elementer i disse sager, som kan forudsiges, at der er elementer i disse sager, som synes at kræve - og her taler jeg som psykolog - at kræve, at vi fremmaner nogle intelligensbegreber til formidling af det fænomen, vi synes i stand til at observere.

Vi sidder fast i en ret udbredt mangel på konkrete hypoteser. på den anden side har vi en stor fordel tror jeg, i form af et meget stort antal rapporter, muligvis af ringe kvalitet, men også med gode iblandt. En ting, vi i hvert fald kan gøre, er at sigte dette materiale, uden at behøve at vente på endnu en virkelig dramatisk rapport, der kan sætte skub i sagen.

Vi burde finde ud af, *hvad* de mest overensstemmende mønstre består i, *hvilke* hypoteser de foreslår os, hvilke instrumenter vi bør sætte op, når vi finder ud af, *hvor* vi vil sætte dem op. Jeg tror, der er masser af ting vi kan gøre, selv før vi behøver bruge enorme pengesummer, skønt det er klart, at alt, hvad der *skal* gøres, kræver, at nogen lægger visse bestræbelser i det. Jeg ser afgjort ikke pessimistisk på vore chancer for virkelig at gøre fremskridt overfor dette problem.

PETERSON:

Mange tak, dr. Saunders.

Der vil nu være åbent for spørgsmål fra salen i 10 til 12 minutter.

Den herre i blå.

SPØRGSMÅL:

Jeg vil gerne rette mit spørgsmål først til dr. Hynek dernæst til dr. McDonald. For lidt over et år siden udkom en bog med rapporter fra flere forskellige personer, hvor der var beskrevet møder med besætningsmedlemmer fra nogle af disse flyvende objekter. Jeg læste bogen og nogle af beretningerne forekom trolige og andre temmelig vilde. Jeg spekulerer på, om nogle af disse beretninger er blevet vurderet.

PETERSON:

Dr. Hynek.

HYNEK:

Meget, meget ofte ser man, at beretninger om besætningsmedlemmer kun har haft et vidne. Det er ikke altid sådan, som det berømte pastor Gill tilfælde fra Ny Guinea demonstrerer. Dette er et klassisk tilfælde, og jeg har aldrig fundet grund til ikke at tro pastor Gill. Det er imidlertid så let at sige til sig selv: "Det her er så mærkeligt, så tosset, at det ikke kan være sket i virkeligheden --- og derfor skete det ikke." Jacques Vallee udsender en ny bog med titlen »Passport to Magonia«, som indeholder et katalog over 900 landingstilfælde, hvoraf mindst en tredjedel omtaler besætningsmedlemmer.¹⁷

PETERSON:

Dr. McDonald.

McDONALD:

Som regel holder jeg mig langt fra det spørgsmål, men det har stor menneskelig interesse og bliver ofte taget op. Jeg tror, jeg kun vil kommentere den ene del af det. Den sag, dr. Hynek omtalte, Gill-sagen fra Boianai, Ny Guinea (1959), er en af de sjældne bevidnede observationer, der tilsyneladende omtaler besætningsmedlemmer. Og jeg troede ikke på den, nøjagtig som jeg ikke tror på *noget* UFO-tilfælde, før jeg har haft en chance for at kontrollere det personligt eller kender nogen, som har... men, da jeg var i Australien, traf jeg pastor Gill, og jeg tror, jeg godt kan sige til De af dem, som kender sagen, at efter at have talt med Bill Gill i en time, erkender man, at han ikke er en skør, uligevægtig eller ustadig person. Jeg talte med et menneske, som på trods af, at han var anglikansk missionslærer, ikke lagde nogen religiøs fortolkning i denne begivenhed, hverken dengang eller nu.

Jeg havde samme erfaring med Eileen Moreland; De kender måske Moreland-observationen fra Blenheim, New Zealand. Hun er en almindelig, jordbunden bondekone uden ret mange omsvøb. Hun var ved at malke køerne, da objektet viste sig. Jeg finder det meget svært at sætte lighedstegn mellem sådanne beretninger og påfund. Det er disse nærobservationer af konstruerede objekter, der er kernen i problemet netop nu. Lad os tage et skridt ad gangen, og lad os så vidt muligt overlade de psykologisk-ladde ufo-observationer til psykologerne.

PETERSON:

Dr. Salisbury, har De en kommentar?

SALISBURY:

Jeg tror, jeg skrev forordet til den bog, De omtalte, hvis det er den, jeg tænker på, og mit indtryk var, at beretningerne netop blev præsenteret for at blive bedømt. Ingen bestemte pastande blev fremsat; der blev blot sagt, at her var der en beretning som man kunne godtage eller ikke. Jeg syntes, den var morsom. Det var interessante beretninger, men der var en hel del af dem, jeg heller ikke troede på.¹⁸

PETERSON:

Tak. Jeg må lige minde Dem om noget, jeg ikke fik sagt før, og det er, at vi gerne først og fremmest vil give ordet til NAA medlemmer, eftersomseminaret holdes i forbindelse med National Amateur Astronomers kongres.

I den hvide skjorte derovre.

SPØRGSMÅL:

Jeg retter disse bemærkninger til dr. Hynek og også til nogle af de andre. De har antydnet behovet for en organisation, der skulle tjene som clearingkontor eller rapportcentral, for at tilvejebringe en form for direkte kommunikation mellem forskere, amatør-astronomer og andre, måske endog en verdensomspændende organisation. Foreligger der nogen plan for noget sadant?

HYNEK:

Jeg tror, at sådan en plan meget vel kan blive resultatet af disse møder. Mens jeg ikke kan svare for de andre i dette panel, kan jeg i hvert fald sige for mit eget vedkommende, at der er et kraftigt behov for en rapportcentral for gode rapporter, specielt for nærob-observationer med fysiske virkninger. Jeg for min del ville så afgjort være villig til at optræde som part i sådan et clearingkontor. Lad os høre, hvad de andre mener om dette.

SPRINKLE:

Ja, jeg tror, det var blot et synspunkt, som viste os behovet; hvordan og hvornår en sådan organisation bliver virkelighed må jeg tilstå, jeg ikke har kendskab til, selvom jeg ville ønske, jeg havde.

HARDER:

Jeg ville bestemt støtte det synspunkt, at det er en yderst vigtig sag. Desværre højner det ikke ens anseelse i de akademiske kredse at være redaktør for et UFO-tidsskrift. Der er mulighed for, at det ville kræve måske en tredjedel af ens arbejdstid at udføre et

ordentligt arbejde af den art. Det ville afgjort være glimrende, hvis vi havde en gruppe mennesker, som ikke var så forpligtet over for deres profession, som nogle af os må være, og som derfor kunne tage sig af den daglige ledelse af sådan en organisation. Men vi må huske, at Aerial Phenomena Research Organization i Tucson allerede har en ganske god rapportcentral.

PETERSON:

Den næste. I gangen dernede.

SPØRGSMÅL:

Dr. Harder, hvilke oplysninger har De på nuværende tidspunkt om disse fartøjers præstationer? Jeg forstår, at der er udregnet hastigheder på tusinder af kilometer i timen?

HARDER:

Ja, vi har jo visse oplysninger om deres fart. Jeg ved ikke, om det er lige det, De mener med Deres spørgsmål, men de er set i kredsløb om jorden. Det er i det mindste den bedste fortolkning, jeg kan give af de iagttagelser astronauter har gjort af UFOer. Den anden hastighedsinformation hentydede jeg til tidligere, hvor der ved en acceleration over 1/60 sekund viste sig en bevægelse på omkring 30 meter. Dette antyder et enormt fremdriftstryk.

PETERSON:

Tak. Derovre i den hvide skjorte.

SPØRGSMÅL:

Dette spørgsmål er til dr. Saunders. Er disse lige linjer, De taler om, flere tusinde kilometer lange? ... er det en lige linje på en

Mercator kortprojektion, eller er det en lige linje i storcirkelforstand?

SAUNDERS:

Det er en lige linje i storcirkelforstand. Det ville også være en lige linje i en gnomonisk projektion, som er den rette projektion at anvende, for at få storcirkler til at se ud som lige linjer på en flad overflade.

PETERSON:

Herren i det brune tøj.

SPØRGSMÅL:

Dr. Saunders, Deres omtale af disse netlinjer får mig til at spekulere på, hvilken slags navigationsvejledning, der kunne tænkes at operere i forbindelse med dette net. Kunne det muligvis være langs med en af de mange akser --- enten langs med jordens rotationsakse eller aksens gennem jordens centrum, lodret på jordens omløbsplan rundt om solen, eller måske på månens omløbsplan, eller på et eventuelt andet plan, som kunne tænkes at udsende et signal i et navigationssystem? Er der eventuelt nogen forbindelse mellem dette net og geografiske karakteristika?

Jeg kunne også tænke mig at spørge, om der findes nogen metode til at få fat på originale data?

SAUNDERS:

Lad mig tage en ting ad gangen. Spørgsmålet om, hvordan sådan et net er orienteret i forhold til jorden i rummet er naturligvis meget interessant. Imidlertid er et af kendetegnene på dette net, hvis det i det hele taget eksisterer, at det optræder som om det er bundet til jordens overflade og roterer sammen med den. Med andre ord, givne geografiske beliggenheder opretholder et konstant forhold til nettet. Nogle af de muligheder, De foreslog, ville ikke være så gode af den grund.

På nuværende tidspunkt ved jeg ikke, hvordan den korrekte orientering er, og jeg har bare leget med forskellige muligheder.

Det nærmeste, jeg kan komme til noget, der kunne besvare Deres spørgsmål, ville være, at en af dette nets primære ækvatorlinjer måske tjener til at adskille jorden i to halvkugler på en sådan måde, at det så vidt det er muligt skiller land fra vand. Med andre ord, det ser ud som om en af linjerne er trukket på den måde, korttegnerne deler jorden, nemlig i en "landhalvkugle" og en "vandhalvkugle". Men det er selvfølgelig bare gætteri.

Med hensyn til de tilgængelige data, er de primære data almindeligt tilgængelige i sådanne kilder som Michels bog (note 13), bilagene til Vallees anden bog (note 20), Bloecher-kataloget (note 15) og andre lignende steder.

Naturligvis er det en trættende opgave at oversætte nogle af disse til koordinater, der kan gå i en computer, ligesom der også er et stort programmeringsarbejde. Hvis der er nogle af Dem, der er interesseret i dette, vil jeg foreslå Dem at kontakte mig hver især, så vi kan diskutere det.

PETERSON:

Den ternede skjorte.

SPØRGSMÅL:

Er der nogen sammenhæng mellem det observerede 26 måneders mønster for UFO-observationer og Mars-oppositionerne?

SPRINKLE:

Jeg ville ønske, jeg havde oplysninger om dette. Alt hvad jeg ved efter at have læst Jacques og Janine Vallees bog (Challenge to Science)²⁰ er, at korrelationerne er ganske store. Det er dem, der kender mere til mulighederne (med hensyn til matematiske og astronomiske aspekter). Jeg tror, korrelationerne er som noget i retning af forholdet mellem lungekræft og cigaretrykning; det er "kun" en statistisk forbindelse --- der afhænger af den ekspert, De vælger, ikke en forbindelse mellem årsag og virkning. Der er andre, som måske ville se en mulig forbindelse mellem årsag og virkning, men jeg tror, det bevæger sig uden for vore oplysninger. Jeg ville ønske, jeg vidste det, men jeg ved ikke, om der er nogen

forbindelse mellem disse tal og muligheden for at ”marstropperne” kan komme hjem hver 26. måned for at få hvile og rekreation.

PETERSON:

Dr. Hynek, har De noget at tilføje?

HYNEK:

Nej. Det minder mig imidlertid om en eller to gode tilfælde, men deres korrelationer er lette at bortforklare. Jeg husker den berømte korrelation mellem fødselstallet i Indien og antallet af nye cementfliser i New York.

PETERSON:

Næste spørgsmål. Den herre der.

SPØRGSMÅL:

Dr. McDonald, De synes at mene, at de fleste mennesker ikke skades af disse objekter, når de lander? – og tror De, der er nogen sammenhæng mellem UFOer og ”Bermuda-trekanten”, hvor flere fly er forsvundet ligesom andre typer fartøjer, skibe o.s.v. er blevet væk.

McDONALD:

Tja, jeg betvivler det. Jeg har set lidt på det, men man må være yderst varsom, når mønstre af den art dukker op. Der er vokset en hel del myter op omkring UFO-problemet, og så vidt jeg kan sige, er Bermuda-trekanten en af dem. Den antagelse, at de mange forsvindinger der har noget med UFO-problemet at gøre, har slet ingen støtte.

Tilfældige mønstre af den slags opstår på alle felter. Skønt der er et vist antal af forsvindinger dernede, vil jeg tro, det ville være klogt at forholde sig afventende og se, om der skulle dukke kraftigere beviser frem.

For i det store og hele at give et mere generelt svar på Deres spørgsmål om risiko og fjendtlighed, får mit studium af mange UFO-rapporter mig til at sige, at der faktisk intet bevis er for noget, der kan udlægges som fjendtlige handlinger (dog er det ikke ganske og aldeles udelukket). Jeg kender omkring tre tilfælde, hvor man næsten må beskrive handlingerne som fjendtlige. Det er en meget lille brøkdelen af alle observationer. På den anden side er risiko en anden sag, og jeg kunne sammenligne det med det at gå ind i propellen på en Piper Cup, som ikke er fjendtlighedsinddraget, men som alligevel kan slå Dem ihjel. Det er risikabelt.

Inden for området med UFO-farer er der de mærkelige og muligvis tilfældige sammenræf mellem observationer og strømsvigt i forskellige dele af verden. De bekymrer mig en smule. Der kunne være en fare fra et civilforsvarssynspunkt; dog kunne det være uden den ringeste forbindelse med fjendtlighed. Men jeg er enig med Robertson-panelet fra 1953 i, at der ikke er noget, der antyder fjendtlighed mod ... hvordan var det, de udtrykte det? ... USA eller noget i den retning.

HARDER:

Jeg kunne tænke mig at sige noget, som jeg håber ikke lyder alarmerende, men som vil trække en parallel til en konklusion fremsat af et panel under den anden verdenskrig, hvor det spørgsmål var opstået, om spækhuggere udgjorde en fare for *folk* i redningsbåde. Konklusionen lød, at spækhuggere ikke var til fare for folk i redningsbåde, for der var aldrig nogen, der havde set en spækhugger fra en redningsbåd.

McDONALD:

Det er et godt punkt, for det man ikke ved, kan man ikke drage konklusioner af. Vor uvidenhed om UFO-problemet udgør den store fare. Det er alt for dårligt at være så uvidende om noget, der åbenbart er en del af vore omgivelser.

HARDER:

Man formodede ikke, at folkene i redningsbådene var uvidende om spækhuggerne; der er bare det, at de måske ikke overlevede, så de kunne udtale sig.

McDONALD:

Undskyld Jim. Den fik jeg ikke fat på. Jeg havde så travlt med min teori, at jeg ikke lod dig tale ud.

PETERSON:

Dr. Salisbury?

SALISBURY:

De omtalte tændingssvigt kunne skyldes to ting; de kunne være et biprodukt af at være i nærheden af en UFO, eller de kunne være noget, UFO-besætningen gør med vilje af en eller anden grund, og jeg tror, vi må tage denne anden mulighed i betragtning, eftersom der er mange tilfælde, hvor vogne i nærheden af UFOer *ikke* er ude for tændingssvigt.

PETERSON:

Dr. Saunders, De ønskede at sige noget?

SAUNDERS:

Jeg kunne tilføje en smule til dette sidste. Der synes at være flere interessante sammenligninger, hvor dieselmotorer og motorer med almindeligt tændingssystem har opholdt sig lige ved siden af hinanden, og hvor tændingsmotoren har svigtet, tilsyneladende på grund af disse elektromagnetiske virkninger, mens dieselmotoren har fortsat uforstyrret.

McDONALD:

Der er et tilfælde i Abilene, Kansas, hvor en diesels lygter gik ud, hvorimod motoren snurrede.

SAUNDERS:

Man begynder at få en mistanke om, at dette har noget at gøre med motorens tændingssystem, snarere end med motoren som helhed.

HARDER:

Som et eksempel på noget i den retning, Dave, hvor små ting, der forekommer betydningsløse, begynder at danne et mønster, kunne jeg tænke mig at fortælle, at der i det sidste nummer af A.P.R.O. Bulletin (maj-juni 1969) (se note 2) var en omtale af en dieselmotor, der havde fået sat farten ned som følge af en nærob-servation. Den var imidlertid mekanisk tilkoblet en elektrisk ge-nerator, som sandsynligvis blev utilstrækkeligt forsynet, hvilket betød øget belastning for dieselmotoren. Det er netop små infor-mationsstumper som disse, vi kigger efter og håber en gang at kunne sætte sammen.

PETERSON:

Tiden er snart udløbet, og jeg er bange for, vi ikke kan få ekstra-tid: Vi tager et spørgsmål til. Helt nede bagi.

SPØRGSMÅL: (Se nedenunder)

PETERSON:

Jeg er bange for, at de fleste af Dem ikke kunne høre spørgsmå-let, så jeg vil gentage det, som jeg bedst kan. Spørgsmålet er, tror jeg, baseret på den omstændighed, at alt, der er blevet diskuteret her i aften med hensyn til "fysiske virkninger" i forbindelse med UFOer, kunne klassificeres som elektromagnetiske. Er der andre

egenskaber, der kunne klassificeres som ikke-elektromagnetiske? Er det korrekt? Og hvem stiller De dette spørgsmål til? (Dr. Harder).

HARDER:

Andre oplysninger er meget, meget utilstrækkelige. Jeg kan afsløre, at der er nogle, der har rapporteret, at magnetiske kompasnåle roterer i nærheden af "spøgelseslys", og jeg er ikke sikker på, om det er en elektromagnetisk virkning eller en inerti-virkning. Hvis det er en inerti-virkning, altså skyldes et tyngdefelt, er det ikke elektromagnetisk. Det er en smule esoterisk, og De må forstå, at det er en af den slags ting, der undersøges nu. Rotationen af polariseret lys vil sikkert være elektromagnetisk. Nogle har rapporteret, at en UFO, der flyver 3-6 meter fra ens vogn, så at sige ovenpå en, frembringer fysiske virkninger. Nogle har bemærket, at deres vogn har slingret fra side til side. Om det nu er deres noget uberegnelige kørsel under omstændighedernes pres, eller om der er noget andet end elektromagnetisk virkning fra UFOen, kan vi ikke rigtig afgøre, men hvis nogen kommer ud for kræfter af den slags under en nærobservation, håber jeg, han vil lægge nøje mærke til det, uden hensyn til hans eventuelle hysteri-stadium, og rapportere det til en af panelets medlemmer her.

PETERSON:

Dr. Salisbury, De sagde "ultral lyd". Hvorfor har De ikke omtalt det?

SALISBURY:

Tja, jeg ved ikke meget om det, undtagen at en ultralydeffekt ikke ville være elektromagnetisk, og jeg tror, der findes noget bevismateriale for den slags ting --f.eks. den forbrænding, der har fundet sted mellem tøjjet og legemet --- Det kan tyde på ultralyd.

Hvilket de hyppigt rapporterede forstyrrelser af dyr også tyder på.

HARDER:

Jeg tror, at hvis det var muligt at frembringe en ultralydbølge med tilstrækkelig høj frekvens og amplitude, kunne det skabe lokale hastighedssvingninger, der kunne føre til ionisering eller forbrænding. En laserstråle kunne gøre det samme.

SPRINKLER:

Må jeg også lige sige, at hvis de tilfælde, hvor hypnotiske og psykiske processer ser ud til at være inddraget, og såfremt de har forbindelse med UFO-fænomenet, - og det ser det ud til, - så er det ikke sikkert det er elektromagnetisk, afhængig af ens teori om ESP-fænomener.

McDONALD:

Naturligvis dækker elektromagnetiske virkninger næsten alle virkninger, når man bare går dybt nok, så det er ikke altfor overraskende, at denne almindelige kategori i særdeleshed dækker så mange virkninger. Men der er mange mennesker, som taler åbent om antityngdekraft med hensyn til UFOer. Der er imidlertid en kategori af tilfælde, der måske ikke er elektromagnetiske i simpel elektromagnetisk forstand, og det er tilfældene med flytning af større masser, såsom eksempler hvor biler er flyttet fra et sted til et andet. Den sandsynligvis mest iøjnefaldende hændelse, for bare at give et eksempel, fandt sted i Herman, Minnesota, om aftenen den 19. december 1964.

En ung mand ved navn Edward Bruns kørte hjem omkring midnat. Nu er der et meget betydningsfuldt punkt her: det havde sneet dagen før, og vejene var blevet ryddet, hvorved der var efterladt den sædvanlige snevold på begge sider af den snedækkede vej. Bruns forklarede mig, som han har forklaret andre, at han så et objekt forude, og lige før han kom hen til objektet, som spærrede vejen (en slags diskoslignende objekt med nogle lysende kendetegn, som jeg ikke vil prøve på at beskrive), endte han pludseligt og hurtigere end han kunne genfortælle det, med sin pick-up vogn i grøften, vendt i retning på tværs af vejen. Og genstanden var væk! Den unge mand var forfærdet løbet hjem. Nu er det et enkeltvidne tilfælde med en ung mand på omkring 16 år, og selvom

han har et godt omdømme på egnen, og det har jeg forvissat mig om, han har, ville det ikke være værd at tage hans beretning alvorligt, hvis det ikke var for sneen. Journalisten fra Herman Review (og jeg har talt med ham og set fotografiet) var derude næste morgen, da familien og andre var tilstede for at få fat på lastbilen. Lastbilen stod drejet med retning på tværs af vejen, og der var intet brud på denne daggamle snevold; pick-up'en stod bare der i den gamle sne på den anden side af den ubrudte, daggamle snevold, der afgrænsede vejen.

Det er gådefuldt og for at gå tilbage til spørgsmålet, hvordan skulle man forklare det? Elektromagnetisk? Antigravitetisk? Jeg aner det ikke. Hvordan får man sådan et drejningsmoment? Det er ret så vanskeligt at udspekulere en teori, der kan forklare det. Det er ikke et fuldstændig isoleret tilfælde, men sneens dokumentation er i dette tilfælde interessant. Jeg kunne berette om andre.

PETERSON:

Tak dr. McDonald.

SPØRGSMÅL:

(En anmodning om endnu et spørgsmål fra salen)

PETERSON:

Ønsker De at besvare endnu et spørgsmål? O.K. Et til.

SPØRGSMÅL:

Findes der nogle ægte, autoriserede fotografier af UFOer?

SALISBURY:

Ja, der er talrige UFO-billeder. Hvor ægte de er, er så en anden sag. Et billede er aldrig bedre end vidnet, eftersom alle slags fotografier i virkeligheden kan fremstilles falskt. Hvis De har set »År 2001 - en rumodysse«, har De set nogle fremragende billeder af rumskibe, der ikke eksisterer.

PETERSON:

Mange tak dr. Salisbury, og dermed vil vi slutte efter en sandsynligvis rekordlang paneldiskussion.

REFERENCER

1. SYMPOSIUM ON UNIDENTIFIED FLYING OBJECTS
Høringer for komiteen for videnskab og astronautik, det amerikanske repræsentanternes hus, anden samling, 90. kongres, 29. juli 1968. Trykt af USA's regerings trykkeri.³⁾
2. AERIAL PHENOMENA RESEARCH ORGANIZATION (APRO) 3910 E. Kleindale Road, Tucson, Arizona 85716
The A.P.R.O. Bulletin
3. ARGOSY Magazine. August 1969.
"Flying Saucers are Canadian Secret Weapon"
Renato Vesco's beretning til John Ashton
4. SCIENTIFIC STUDY OF UNIDENTIFIED FLYING OBJECTS (Condon Report)
Bantam Books, YZ4747, Paperback 1969
Bestilt af U.S. Air Force.
Copyright by University of Colorado.
5. HISTORY OF EXPERIMENTAL PSYCHOLOGY
E.G. Boring, 1957, New York, Appleton-Century-Crofts
6. FLYING SAUCERS: A MODERN MYTH OF THINGS SEEN IN THE SKY
C.G. Jung, 1959 Harcourt, Brace & Co. New York.
Også Signet T3757 Paperback, genoptrykt 1969.
7. THE STRUCTURE OF SCIENTIFIC REVOLUTIONS
T.S. Kuhn, University of Chicago Press, Chicago. 1962.
8. THE REPORT ON UNIDENTIFIED FLYING OBJECTS
E.J. Ruppelt. Doubleday & Co., New York, 1956.
Også Ace Book G-537, Paperback, New York. 1956.
(Ruppelt var chef for U.S.A.F.'s Project Blue Book fra tidligt i 1951 til september 1953).
9. PROJECT BLUE BOOK. Startet juli 1947. Lukket 17. december 1969. Blev først kaldt "Project Sign" fra 22. januar 1948, U.S.A.F. ændrede navnet til "Project

Grudge" den 11. februar 1949. Blev også af og til kaldt "Project Saucer" i stedet for både Sign og Grudge. Project Blue.Book begyndte officielt i marts 1952.

Note: NICAP. Udgivet 1968, komplette fotokopi er af U.S.A.F. projekterne Grudge og Blue Book rapporter fra 1 til 12, 1951-1953.

Blue Book specialrapport 14. Ramsey-Wallace Corp. N.J. 1966. Genoptryk af rapporten udsendt 1954.

10. KENNETH ARNOLD. Anses for at være ophavsmand til ud trykket "flyvende tallerken". Hans oplevelse den 24. juni 1947, synes på grund af den store offentlighed at være starten på UFO-fænomenets nuværende æra. Da han fløj i en privatmaskine i staten Washington nær Mt Rainier, så han ni blanke skiver flyve med en hastighed af ca. tusind miles i timen. Skiverne udførte de mærkeligste bevægelser, mens de fulgte den forreste rundt om og ind imellem bjergene. Flere detaljer i mange referencer.
11. ANATOMY OF A PHENOMENON.
Jacques Vallee, 1965, Henry Regnery Co. New York. Også Ace Star Book, N.Y. Paperback, H-17. 1966.
12. UFO's? YES:
David R. Saunders og R. Roger Harkins
Signet Books, N.Y. Q-3754, 1968.
13. FLYING SAUCERS AND THE STRAIGHT-LINE
MYSTERY
Aime Michel, Criterion Books, New York. 1958.
14. NATIONAL INVESTIGATION COMMITTEE ON AERIAL PHENOMENA (NICAP), 1536 Connecticut Avenue, N. W.
Washington, D.C. 20036
"The U.F.O. Investigator"
15. REPORT ON THE UFO WAVE OF 1947
Ted Bloecher 1967, Privat udgivet.

Forhør Dem om anvendelighed hos enten APRO eller NI-CAP.

16. INCIDENT AT EXETER

John G. Fuller. Putman, N.Y. 1968.

17. PASSPORT TO MAGONIA

Jacques Vallee, Henry Regnery Co. N.Y.

18. FLYING SAUCER OCCUPANTS

Coral og Jim Lorenzen. 1967. Signet T-3205.

19. SCIENCE, 15. september 1967, 1274.

W. Markowitz, "The Physics and Metaphysics of Unidentified Flying Saucers."

20. FLYING SAUCERS: A CHALLENGE TO SCIENCE

Jacques og Janine Vallee. Henry Regnery Co. N.Y. 1966 .
Også Ace Book, New York, 1966.

Fodnote:

- x) Genpart kan fås hos: Clearinghouse for Federal and Technical Information, 5285 port Royal Road, Springfield, Virginia 22151, 3 dollars. (Katalognummer PB-179541) .

ORGANISATIONEN S. U. F. O. I.
SKANDINAVISK UFO INFORMATION

UFO-SPØRGESKEMA

(UFO: UIDENTIFICERET FLYVENDE OBJEKT)

Indsendes til SUFOI's Rapportcentral, Ingstrup Allé 35, 2770 Kastrup.

Rapport nr.
Opt. den / 19
Opt. af

1. Navn	2. Stilling	3. Alder
4. Adresse		5. Telefon

30. Objektet sås med og gennem	Blinde øje Briller	Vindret Aktorude	Kikkert (hvor kraftig?) Teleskop (hvor kraftig?)	(sæt X)
31. Hvad tror De selv, det var De så?				
32. I hvilken kompasretning (eller verdenshjørne) befandt objektet sig, da De fik øje på det? I hvilken kompasretning (eller verdenshjørne) befandt objektet sig, da det forsvandt?				
33.		34.		
35.				<p>Diagrammet til venstre viser hele himlen, som den tager sig ud for enhver observatør. Observatøren tænkes stående i midten af kuplen. Ved brug af dette diagram, kan man give et tre-dimensionalt billede af det passerede.</p> <p>Et objekts kurs over himlen kan vises ved at forbinde de punkter, objektet befandt sig på, med en lige eller kurvet linie.</p> <p>For at lette arbejdet er linerne på den nordlige himmel tegnet med stiplede linie, og med en fuldt optrukken linie på den sydlige.</p> <p>Angiv med et X hvor objektet kom til syne. Tegn kursen og marker evt. stop med O, angiv med en pil i hvilken retning objektet fløj.</p>
36. Beskriv hændelsen kortfattet, men så udtømmende som muligt				
<hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/>				

Jeg erklærer, at oplysningerne er rigtige

den / 19

Underskrift

Læs mere om

»Ufoer - det største videnskabelige problem i vor tid«
(Professor James E. McDonald)

UFOS I FOKUS

Antonio Ribera og Rafael Farriols - en veldokumenteret, sand beretning, så spændende som nogen kriminalroman! I mere end 10 minutter foretog et stort, diskosformet fartøj utrolige manøvrer i lav højde. 2 af de mange vidner tog nærfotos af genstanden. Lidt senere landede den et øjeblik ca. 4 km derfra, og på stedet fandt man aftryk - og mystiske metalrør. 14 måneder tidligere var samme type fartøj set lige i nærheden. Også her blev der fundet aftryk i den hårde jord ...

I kommission: STRUBES FORLAG.

UFO-ORIENTERING

Frank Pedersen og Iver O. Kjems - en værdifuld håndbog, der giver Dem et overblik over alle UFO-problemets aspekter: Observationer fra middelalderen til i dag UFO-naut-rapporter - videnskabens og myndighedernes holdning - masseobservationer - UFO-former, -farver, -størrelser, -manøvrer og meget mere. Rigt illustreret med fotos og tegninger.

I kommission: STRUBES FORLAG.

Alle tre bøger er tilgængelige som e-bøger på SUFOI's hjemmeside.

Denne bog markerer indledningen til en ny og prisbillig serie af bøger om UFO-problemet.

SUFOI's DEBAT-BØGER

Det er meningen med denne serie at tage UFO-sagen op til debat på et seriøst plan og alligevel give spillerum for de mange forskellige aspekter, denne sag rummer.

En sådan debat har haft vanskeligt ved at komme igang på bred basis, fordi for få ved noget konkret om UFOer, og fordi videnskab og myndigheder stort set har ignoreret fænomenet.

*Hvorfor det er således, forsøger de seks videnskabsmænd at gøre rede for i **UFO og VIDENSKABEN**.*

Vi fandt det formålstjenligt at indlede serien SUFOI's DEBATBØGER med netop denne bog, idet der her foreligger indlæg fra nogle af de få forskere, der har haft tid, lyst og lejlighed til at undersøge mange af de mærkelige og forskelligartede kendsgerninger, som tilsammen udgør det, vi kalder **UFO-SAGEN**.

